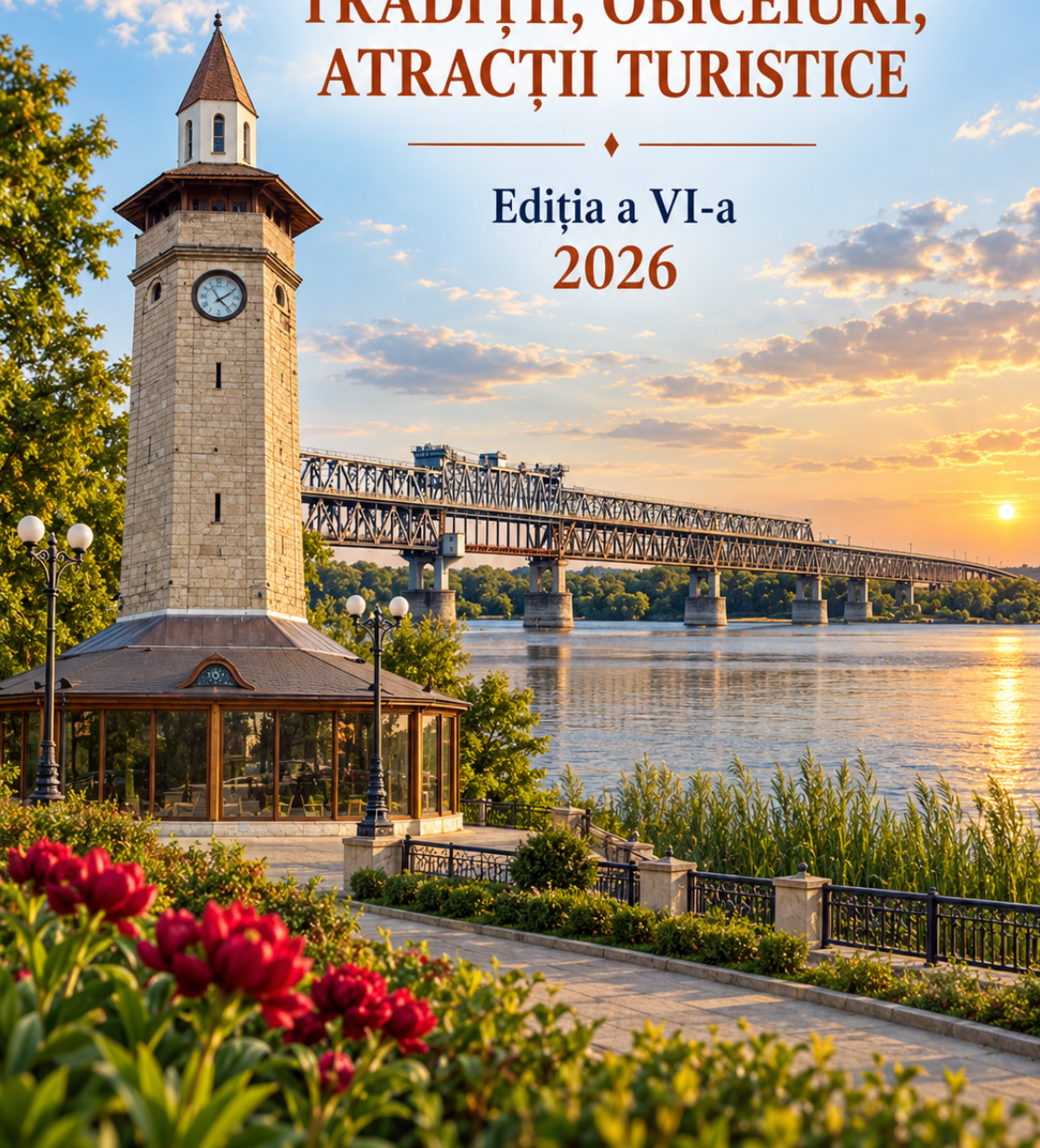

JUDEȚUL GIURGIU ÎN VIZIUNEA TINERILOR: TRADIȚII, OBICEIURI, ATRAȚII TURISTICE

— ◆ —
Ediția a VI-a
2026

Consiliul
Județean
Giurgiu

Biblioteca Județeană
”I.A. Bassarabescu”
Giurgiu

Direcția Județeană
pentru
Cultură Giurgiu

JUDEȚUL GIURGIU

ÎN VIZIUNEA TINERILOR

TRADIȚII • OBICEIURI • ATRACȚII TURISTICE

Ediția a VI-a

2026

Giurgiu

CUPRINS

LUCRĂRI PREMIATE

LOCUL I Murgoci Elena Patrizia — Orașul care ne învață să vedem	5
LOCUL II Buzatu Alin Ionuț — Comuna Comana – o destinație turistică deosebită din județul Giurgiu	13
LOCUL III Hărăniță Petru Yannis — Giurgiu – locul unde inima mea se simte acasă	16
MENȚIUNE Bănescu Sofia Maria — Călușul	19
MENȚIUNE Tarantoc Maria Izabela — Acolo unde hârția respiră	21

PARTICIPANȚI

Bădună Ioana-Andreea — Sub cerul Giurgiului	25
Bîrlan Rebecca Marina — Giurgiu prin ochii noștri	26
Bîrsă Ilinca-Ariadna — Dansul călușarilor	27
Boșman Florin — Privind spre viitor	29
Calotă Denisa-Georgiana — Delta de acasă.....	30
Calotă Mattias Alexandru — Comoara numită Giurgiu	33
Ciobanu Ruxandra Gabriela — Orașul Giurgiu - Șoapte peste timp.....	34
Cîrjaliu Alexandra Maria — Turnul cu ceas	35
Constantin Thimeea — Giurgiu în ochii tinerilor.....	36
Constantinescu Petru Antoniu — Călătoria în spațiu	37
Digă Alessia-Florentina — Giurgiu, povestea de dincolo de hartă	38
Dinu Ana Maria — Comana – un colț de rai unde natura și cultura se întâlnesc	39
Dobre Anais Mary — Vara.....	42
Dogaru Andra Alina — Nu-i comună ca a mea.....	43
Encea Gabriela Alexandra — Giurgiu are potențial	45
Geambașu Emma Maria — Acasă.....	47
Goia Miriam Maria — Orașul de la Dunăre.....	48
Lazăr Ilinca Ștefania — Fluturile Fluflu și prietena lui	49
Luca Mario Gabriel — Macii.....	50
Negreanu Carmen Bianca — Giurgiu – Locul unde tradiția întâlnește visul.....	52
Ohreac Victor Ioan — Acasă	54
Preda Alexandra Florentina — Orașul meu natal.....	56
Șerban Daria Aleksandra — Aira.....	58
Sterea Andreea — Al sufletului dor.....	61

Teișanu Maria-Ioana — Giurgiu, sătucul nostru!.....	64
Trifu Maria Nicoleta — Giurgiu, povești și culori	65
Ungureanu Carla Lavinia Mihaela — Comana: O fereastră deschisă spre sufletul județului Giurgiu.....	66
Vlada David Ionuț — Comana	72
Zanfir Gabriela Miriam — Șezătoarea tradițională românească	75
Zuvelcă Maria-Cristina — Giurgiu.....	78

LUCRĂRI PREMIAȚE

Premiile și mențiunile ediției a VI-a

LOCUL I

Murgoci Elena Patrizia

comuna Gogoșari

Orașul care ne învață să vedem

Într-o dimineață liniștită de început de septembrie, când aerul avea încă gust de vară, iar frunzele începeau deja să-și piardă verdele crud, orașul Giurgiu se trezea încet asemenea unui bătrân care nu se grăbește nicăieri. Dunărea curgea domol, păstrând tainic, în adâncuri, toate poveștile nespuse încă.

Pentru cei mai mulți oameni, Giurgiu era doar un oraș de graniță. Pentru alții, era un punct de plecare. Dar pentru câțiva tineri, era ceva mult mai mult: un spațiu plin de sensuri ascunse, care așteptau să fie descoperite.

Andrei stătea pe marginea falezei, cu picioarele atârând deasupra apei. Avea în mână un carnețel vechi, cu paginile îndoit și colțurile uzate. Scria rar, oprindu-se des, privind când la apă, când la cer.

„Ce înseamnă Giurgiu pentru noi?” — asta era întrebarea care îi tot revenea în minte.

Nu era o întrebare simplă.

— Iar filozofezi? îl întrerupse o voce cunoscută.

Era Mara, cu aparatul foto pregătit, ca de obicei. Pentru ea, lumea era făcută din cadre și lumini, din momente ce trebuiau surprinse înainte să dispară.

— Încerc să scriu ceva care să nu sune fals, răspunse Andrei și ridică privirea. În jurul lor, viața se desfășura fără să ceară permisiune: un bătrân plimba un câine mic și încăpățânat, doi copii se întreceau cu bicicletele, iar un pescar își verifica răbdător undița.

— Asta e problema, zise el. Toate astea par... obișnuite.

— Doar pentru că le vezi zilnic, spuse Mara. Pentru altcineva, sunt exact lucrurile care contează.

Au decis să nu mai stea pe loc. Dacă voiau să înțeleagă orașul, trebuiau să-l străbată.

Au pornit spre centrul vechi, unde clădirile păstrau urmele unui trecut mai agitat. Unele erau renovate, altele păreau abandonate, dar fiecare avea o poveste. Mara fotografia ferestrele vechi, ușile sculptate, detaliile care treceau neobservate.

— Uite asta, spuse ea, arătând spre o casă cu obloane albastre. Îți dai seama câți oameni au trecut pe aici?

— Și câte povești au rămas înăuntru, completă Andrei.

La câteva străzi distanță, au găsit o cafenea mică, unde timpul părea că a stat pe loc. Înăuntru, câțiva oameni discutau liniștit, iar pe pereți erau fotografii vechi ale orașului.

Proprietarul, un bărbat trecut de cincizeci de ani, i-a privit curios.

— Sunteți turiști?

— Nu chiar, răspunse Mara. Încercăm să redescoperim orașul. Bărbatul a zâmbit.

— Atunci aveți de lucru. Giurgiu nu se lasă descoperit ușor.

Le-a povestit despre vremurile în care orașul era mult mai animat, despre comerțul intens, despre legătura cu Dunărea și cu lumea din jur. Dar, mai ales, le-a vorbit despre oameni.

După ce au plecat, Andrei a notat în carnețel: „Tradițiile nu sunt doar obiceiuri. Sunt felul în care oamenii continuă să existe în timp.”

Pe măsură ce ziua trecea, li s-au alăturat și alți prieteni: Vlad, pasionat de istorie, care știa fiecare detaliu despre cetatea veche, Ioana, care scria poezii și Radu, care vedea totul prin lentila unei camere video.

— Dacă tot facem asta, hai să o facem cum trebuie, spuse Vlad. Nu doar ce se vede, ci și ce se simte.

Au mers la muzeu, unde au descoperit fragmente din trecutul orașului: obiecte vechi, documente, fotografii. Pentru Vlad, era ca și cum ar fi intrat într-o altfel de lume.

— Uite, aici e dovada că orașul ăsta a contat, spuse el.

— Și încă contează, adăugă Ioana, încet.

Seara, au ajuns din nou pe malul Dunării. De data aceasta, nu mai era liniște. Grupuri de tineri stăteau pe bănci, ascultau muzică, râdeau sau își făceau planuri pentru viitor.

— Vezi? spuse Radu. Asta e partea care nu apare în nicio descriere oficială.

— Tinerii, zise Mara. Noi.

Au început să discute cu alți adolescenți. Unii voiau să plece din oraș cât mai repede, alții nu erau siguri. Dar toți aveau ceva în comun: o relație complicată cu locul în care trăiau.

— E plictisitor uneori, spuse cineva.

— Dar e liniștit, spuse altcineva.

— Și e acasă, adăugă o fată, aproape șoptind. Cuvântul acela — „acasă” — a schimbat totul.

În zilele următoare, proiectul lor a devenit tot mai complex. Nu mai era doar o prezentare. Era o explorare profundă.

Într-o după-amiază, Andrei a rămas singur pe faleză. A deschis carnețelul și a început să scrie fără să se oprească. „Giurgiu nu este un oraș spectaculos în sensul obișnuit. Nu are zgârie-nori, nu are agitația marilor metropole. Dar are ceva mai rar: autenticitate. Este un loc în care tradițiile nu sunt expuse, ci trăite. Unde obiceiurile nu sunt doar pentru turiști, ci pentru oameni. Unde atracțiile turistice nu sunt doar obiective, ci experiențe.” Când a terminat, a știut că găsisese răspunsul.

În ziua prezentării, emoțiile erau mai mari decât se așteptau. Nu pentru că voiau să câștige, ci pentru că voiau să fie înțeleși.

Au prezentat tot ceea ce strânseseră: imagini, texte, interviuri, filmări. Dar, mai ales, au prezentat o perspectivă.

— Giurgiu nu este doar un loc, a spus Andrei. Este o stare.

— Este locul în care trecutul și prezentul coexistă, a completat Mara.

— Și este locul în care noi, tinerii, avem șansa să alegem ce ducem mai departe, a încheiat Ioana.

Sala a rămas tăcută câteva secunde. Apoi au început aplauzele.

După eveniment, au ieșit afară. Orașul era același. Străzile, clădirile, Dunărea — nimic nu se schimbase. Și totuși, pentru ei, totul era diferit.

— Crezi că am reușit? întrebă Mara.

— Da, răspunse Andrei. Dar nu pentru că am arătat orașul altora...

— Ci pentru că l-am văzut noi altfel, completă ea.

Au mers din nou spre faleză. Soarele apunea, iar Dunărea reflecta culorile cerului.

— Știi ce e cel mai interesant? întrebă Radu.

— Ce?

— Că, deși toți vorbesc despre plecare... nimeni nu pleacă cu adevărat complet.

— Pentru că o parte din noi rămâne aici.

Și, în acel moment, Giurgiu a devenit un punct de echilibru între trecut și viitor, între rădăcini și dorința de a zbura. Iar tinerii — nu erau doar martori. Erau începutul unei noi povești. După acea seară liniștită de pe faleză, ceva se schimbase între ei. Nu era ceva vizibil, nu era ceva ce puteai arăta cu degetul. Dar era acolo — în felul în care priveau orașul, în felul în care vorbeau despre el, în felul în care tăcerile lor nu mai erau goale.

A doua zi dimineață, Andrei s-a trezit mai devreme decât de obicei. Nu pentru școală, nu pentru vreo obligație. Pur și simplu simțea nevoia să iasă. Să vadă orașul înainte ca acesta să devină zgomotos.

Străzile erau aproape goale. Doar câteva mașini treceau din când în când, iar dintr-o brutărie venea miros de pâine proaspătă. S-a oprit instinctiv acolo.

— Devreme, tinere, îi spuse vânzătoarea.

— Da... voiam să văd cum începe ziua aici, răspunse el. Femeia zâmbi.

— Ziua începe la fel de ani de zile. Doar oamenii se schimbă. Cuvintele ei l-au pus pe gânduri.

Și-a luat o pâine caldă și a ieșit. Aburul încă se ridica din ea, iar pentru o clipă, totul i s-a părut incredibil de simplu. Real. Mai târziu, s-a întâlnit cu Mara și cu ceilalți în parc.

— Am o idee, spuse el direct.

— Sună periculos, răspunse Radu râzând.

— Hai să vorbim cu cât mai mulți oameni. Nu doar pentru proiect... pentru noi. Și asta au făcut.

Au început să oprească oameni pe stradă. Nu cu întrebări complicate, ci cu una singură:

— „Ce înseamnă Giurgiu pentru tine?”

— „Liniște.”

— „Acasă.”

— „Locul din care vreau să plec.”

— „Locul în care mă întorc mereu.”

Un băiat de vârsta lor le-a spus fără să stea pe gânduri: „Nu prea ai ce face aici”.

— Și totuși ești aici, i-a răspuns Mara.

— Da... pentru că aici sunt ai mei.

Spre seară, au ajuns într-un cartier mai vechi, unde blocurile aveau pereții scrojiți, iar băncile erau pline de oameni care păreau că au tot timpul din lume. Un bătrân stătea singur, privind în gol.

— Putem să stăm lângă dumneavoastră? întrebă Andrei.

— Dacă doriți, răspunse acesta.

— Ce înseamnă Giurgiu pentru dumneavoastră? întrebă Ioana. Bătrânul a zâmbit amar.

— Tot. Aici m-am născut. Aici am iubit. Aici am pierdut. Aici am rămas. Nimeni nu a mai spus nimic pentru câteva momente.

— Și voi? i-a întrebat el.

— Noi încă încercăm să aflăm, răspunse Andrei.

— O să aflați. Dar nu dintr-o dată.

Cuvintele lui au devenit un fel de ecou în mintea lor.

În zilele care au urmat, au început să observe lucruri pe care înainte le ignorau complet. Felul în care lumina cade pe Dunăre dimineața. Sunetul trenurilor în depărtare. Răsetele copiilor din curțile școlilor. Mirosul de toamnă care începea să apară. Giurgiu nu se schimbase. Dar ei da.

Într-o seară, s-au adunat toți la Andrei acasă pentru a reciti materialele adunate. Camera era plină de foi, laptopuri, fotografii împrăștiate peste tot.

— Avem prea mult, spuse Mara.

— Nu există „prea mult”, răspunse Vlad. Există doar „ce alegem să arătăm”.

— Și ce alegem? întrebă Ioana.

Liniște. Andrei s-a ridicat și a început să meargă prin cameră.

— Alegem adevărul.

— Care adevăr? întrebă Radu.

— Tot.

S-au uitat unii la alții.

— Orașul ăsta nu e perfect, continuă el. Dar nici nu trebuie să fie.

— Exact, spuse Mara. Asta îl face real.

Au început să construiască prezentarea nu ca pe un proiect, ci ca pe o poveste. O poveste despre contrast. Despre liniște și dorința de a pleca. Despre tradiții și schimbare. Despre trecut și viitor.

Într-o zi, Ioana a venit cu o idee neașteptată.

— Vreau să includem și o scrisoare.

— O scrisoare? întrebă Mara.

— Da. Către oraș.

— Sună... intens, spuse Radu.

— E sincer, răspunse ea. Și a început să scrie.

Dragă Giurgiu,

Nu știu dacă te-am înțeles vreodată cu adevărat. Poate că te-am considerat prea mic, prea liniștit, prea... puțin. Dar acum încep să

*văd că nu ești despre cât de mult oferi, ci despre cum știi să păstrezi.
Păstrezi oameni. Păstrezi amintiri. Păstrezi începuturi.*

Când a citit cu voce tare, nimeni nu a spus nimic. Pentru că nu era nevoie.

În paralel, Radu monta un videoclip. Imagini cu Dunărea, cu străzile, cu oamenii. Fără efecte exagerate. Doar realitate.

— Nu vreau să pară perfect, spuse el.

— Pentru că nu e, completă Mara.

— Pentru că e mai bine așa.

Cu câteva zile înainte de prezentare, au decis să mai facă o ultimă plimbare împreună. Nu pentru proiect. Pentru ei.

Au mers fără direcție clară. Au râs, au povestit, au făcut glume. Dar, din când în când, se opreau și priveau în jur. Ca și cum ar fi vrut să memoreze totul.

— Crezi că o să ne schimbăm după asta? întrebă Mara.

— Deja ne-am schimbat, răspunse Andrei.

— Și orașul?

— Orașul rămâne. Noi plecăm... sau rămânem. Dar el e aici.

În ziua prezentării finale, emoțiile erau diferite față de prima dată. Nu mai era vorba despre validare. Era vorba despre adevăr. Au urcat pe scenă fără grabă. Au vorbit simplu. Fără exagerări.

Fără încercarea de a impresiona.

— Giurgiu nu este un loc care te cucerește din prima, spuse Andrei.

— Dar este un loc care te învață să vezi, continuă Mara.

— Să vezi dincolo de aparențe, adăugă Ioana.

— Să vezi oamenii, completă Vlad.

— Și să te vezi pe tine, încheie Radu.

La final, au lăsat liniștea să spună restul.

După toate acestea, au ieșit din clădire și s-au oprit din nou pe faleză. Același loc. Aceeași Dunăre. Dar ei nu mai erau aceiași.

— Știi ce e ciudat? întrebă Mara.

— Ce?

— Nu mai simt că vreau să plec imediat. Andrei a zâmbit.

— Nu pentru că nu vrem...

— Ci pentru că înțelegem, completă ea.

Au stat acolo mult timp. Fără să spună nimic. Pentru că nu mai era nevoie de cuvinte. Giurgiu nu mai era doar orașul în care trăiau. Era locul care îi formase. Locul care îi învățase să observe. Să asculte.

Să simtă. Și, poate cel mai important... Să nu mai caute mereu „mai mult”, fără să înțeleagă ce au deja. În anii care au urmat, unii dintre ei au plecat. Alții au rămas. Dar, indiferent unde au ajuns, fiecare purta cu el o parte din acel oraș. Nu neapărat străzile. Nu clădirile. Nu Dunărea. Ci felul în care învățaseră să privească lumea. Iar, din când în când, fără un motiv clar, se gândeau la acel loc. La acea perioadă. La acea simplă întrebare: „Ce înseamnă Giurgiu pentru tine?” Și, de fiecare dată, răspunsul era puțin diferit. Dar niciodată gol. Pentru că, odată ce înțelegi un loc cu adevărat... Nu mai pleci niciodată complet din el.

LOCUL II

Buzatu Alin Ionuț

comuna Comana

Comuna Comana – o destinație turistică deosebită din județul Giurgiu

România are multe locuri frumoase care merită vizitate, iar comuna Comana din județul Giurgiu este unul dintre ele. Situată la aproximativ 35 de kilometri de București, această localitate a devenit în ultimii ani o destinație apreciată de turiști datorită naturii spectaculoase, obiectivelor istorice și activităților recreative pe care le oferă.

Comana este un loc unde natura și istoria se îmbină armonios, oferind vizitatorilor posibilitatea de a petrece timp de calitate în aer liber și de a descoperi aspecte importante ale patrimoniului românesc.

Parcul Natural Comana este cel mai cunoscut obiectiv turistic din zonă. Acesta este una dintre cele mai importante arii naturale protejate din sudul țării și se întinde pe o suprafață mare, cu păduri, lacuri, mlaștini și câmpii inundabile. Parcul este numit adesea „Delta de lângă București”, deoarece seamănă în multe privințe cu Delta Dunării. Aici trăiesc numeroase specii de plante și animale, iar peisajele oferă privitorilor imagini deosebit de frumoase în orice anotimp.

Delta Neajlovului este unul dintre cele mai spectaculoase locuri din cadrul parcului. Această zonă umedă este renumită pentru diversitatea speciilor de plante și animale care trăiesc aici. Apele liniștite și vegetația bogată creează condiții ideale pentru numeroase păsări, multe dintre ele fiind specii migratoare.

Mănăstirea Comana se numără printre cele mai importante obiective istorice din comună. Aceasta a fost construită în secolul al XV-lea de Vlad Țepeș și a avut atât rol religios, cât și de apărare. Mănăstirea Comana este vizitată în fiecare an și de numeroși pelerini veniți din diferite zone ale țării. Aceștia ajung aici pentru a se ruga, pentru a participa la slujbe și pentru a

găsi liniște sufletească. Mulți oameni consideră acest loc unul special datorită atmosferei sale calme și a istoriei sale bogate. În zilele de sărbătoare religioasă, curtea mănăstirii este plină de credincioși care vin să se reculeagă și să petreacă timp într-un loc încărcat de spiritualitate. Prezența pelerinilor contribuie la importanța Mănăstirii Comana și arată că aceasta este nu doar un obiectiv turistic, ci și un important loc de rugăciune.

Pentru persoanele pasionate de păsări și fotografie, Observatorul Ornitologic din Comana este un loc ideal. Acesta permite observarea păsărilor în mediul lor natural fără a le deranja.

Un obiectiv cultural deosebit este Moara de Hârtie, cunoscută și sub numele de Satul Meșteșugurilor. Aici sunt prezentate diferite meșteșuguri tradiționale românești și metode vechi de lucru.

Pentru cei care preferă activitățile pline de energie, Parcul Comana reprezintă o alegere foarte bună. Parcul oferă trasee suspendate, tiroliene și alte activități care dezvoltă curajul și spiritul de echipă. În apropiere se află și Pasarela Dorințelor, un pod pietonal care oferă priveliști deosebite asupra naturii.

Pe lângă atracțiile principale, comuna Comana mai oferă și alte locuri interesante: Mausoleul Eroilor care amintește de sacrificiul celor care au luptat pentru țară, Casa Memorială Gellu Naum care este dedicată cunoscutului scriitor român și Fântâna cu Nucul care este legată de legenda morții lui Vlad Țepeș.

Dezvoltarea turismului a avut un impact pozitiv asupra comunei Comana și asupra locuitorilor săi. Datorită numărului tot mai mare de vizitatori, au apărut noi oportunități economice pentru comunitatea locală. Turismul contribuie și la promovarea imaginii localității și la conservarea patrimoniului natural și cultural.

Comana oferă numeroase posibilități de petrecere a timpului liber. Cei care iubesc natura pot face plimbări pe traseele amenajate din Parcul Comana, pot observa păsările sau pot participa la excursii cu barca pe canalele Deltei Neajlovului. Comuna nu este importantă doar din punct de vedere turistic, ci și din punct de vedere cultural și educativ. Vizitarea

obiectivelor istorice și culturale îi ajută pe oameni să înțeleagă mai bine trecutul și tradițiile românești.

Parcul Comana reprezintă un exemplu foarte bun de zonă în care conservarea naturii și activitățile turistice pot exista împreună. Educația ecologică are un rol esențial în formarea unei atitudini responsabile față de natură.

Printre bogățiile naturale ale comunei Comana se numără și bujorul românesc, o floare deosebit de apreciată pentru frumusețea și parfumul său. În anumite perioade ale anului, zonele naturale din apropiere sunt împodobite de aceste flori spectaculoase. Bujorul este considerat una dintre cele mai frumoase flori sălbatice din România și reprezintă un simbol al frumuseții și al renașterii naturii. Datorită valorii sale, această plantă este protejată. Prezența bujorului contribuie la farmecul natural al comunei Comana și completează peisajele spectaculoase oferite de Parcul Comana.

Comuna Comana este una dintre cele mai atractive destinații turistice din județul Giurgiu și din apropierea Capitalei. Diversitatea obiectivelor naturale, istorice și culturale transformă această localitate într-un loc potrivit atât pentru relaxare, cât și pentru învățare. Prin frumusețea peisajelor, bogăția istoriei și valoarea patrimoniului său natural, Comana reprezintă un loc care merită descoperit și apreciat.

LOCUL III

Hărăniță Petru Yannis

comuna Comana

Giurgiu – locul unde inima mea se simte acasă

Fiecare om are un loc drag sufletului său, un loc care îi trezește cele mai frumoase amintiri și îi umple inima de bucurie. Pentru mine, acel loc este județul Giurgiu. Aici m-am născut, aici am crescut și aici am învățat să iubesc oamenii, natura și tradițiile care ne fac unici.

Giurgiu nu este doar un punct pe hartă. Este un loc plin de povești, de oameni harnici și de obiceiuri păstrate cu grijă din generație în generație. De fiecare dată când privesc câmpurile întinse, Dunărea care curge liniștită sau satele cu case primitive, simt că fac parte din ceva special. Aerul curat, liniștea și simplitatea vieții de aici îmi oferă un sentiment de pace pe care nu îl pot găsi în altă parte.

Istoria județului Giurgiu este, de asemenea, una bogată și interesantă. De-a lungul timpului, această zonă a fost martora multor evenimente importante și a fost influențată de diferite culturi. Orașul Giurgiu, situat pe malul Dunării, a avut un rol strategic important, fiind un punct de legătură între România și alte țări. Podul peste Dunăre care leagă Giurgiu de Ruse este un simbol al legăturii dintre popoare și al deschiderii către lume.

Una dintre cele mai mari bogății ale județului nostru sunt tradițiile. În multe localități, oamenii încă păstrează obiceiurile de Crăciun și de Paște, iar copiii merg la colindat, așa cum făceau și bunicii lor. Costumele populare, cântecele și dansurile tradiționale ne amintesc de rădăcinile noastre și ne învață să respectăm trecutul. Aceste tradiții sunt adevărate comori care nu trebuie uitate niciodată. În plus, sărbătorile locale, târgurile și evenimentele culturale aduc oamenii împreună și creează o atmosferă de bucurie și unitate.

Pe lângă tradiții, bucătăria locală este un alt element care face Giurgiu un loc special. Mâncărurile tradiționale, pregătite cu ingrediente simple, dar gustoase, reflectă stilul de viață autentic al oamenilor de aici. Fie că este vorba de sarmale, mămăligă sau plăcinte făcute în casă, fiecare preparat spune o poveste și păstrează gustul copilăriei.

Giurgiu are și multe locuri frumoase care merită vizitate. Dunărea oferă priveliști spectaculoase și momente de liniște. Parcul Natural Comana este un adevărat colț de rai, unde natura își arată frumusețea prin păduri, lacuri și numeroase specii de plante și animale. Când mă plimb prin aceste locuri, simt că timpul se oprește pentru câteva clipe și că natura îmi vorbește în felul ei tăcut. În plus, aceste locuri sunt ideale pentru relaxare, drumeții și activități în aer liber, oferind o evadare din agitația vieții cotidiene.

Un alt aspect important al județului Giurgiu este legătura puternică dintre oameni și natură. Mulți locuitori se ocupă de agricultură, iar munca pământului este respectată și apreciată. Această relație directă cu natura îi învață pe oameni răbdarea, responsabilitatea și respectul față de mediul înconjurător.

Dar cea mai mare frumusețe a județului Giurgiu nu sunt clădirile sau peisajele, ci oamenii. Ei sunt cei care dau viață acestui loc. Bunicii care spun povești la poartă, părinții care muncesc pentru familiile lor și copiii care visează la un viitor mai bun sunt adevărata inimă a județului nostru. Oamenii de aici sunt primitivi, calzi și mereu gata să ajute, iar acest lucru face ca fiecare vizitator să se simtă ca acasă.

Cred că noi, tinerii, avem datoria de a păstra și de a promova valorile acestui județ. Trebuie să ne cunoaștem istoria, să respectăm tradițiile și să avem grijă de locurile frumoase pe care le-am moștenit. În același timp, este important să contribuim la dezvoltarea comunității noastre și să aducem idei noi care să ajute la modernizarea acesteia, fără a pierde însă identitatea locală.

Educația joacă un rol esențial în acest proces. Prin școală și prin implicarea în activități culturale, tinerii pot învăța să aprecieze valorile autentice și să le ducă mai departe. De asemenea, implicarea în proiecte

locale sau acțiuni de voluntariat poate contribui la dezvoltarea unui spirit civic puternic.

În concluzie, județul Giurgiu este pentru mine mai mult decât locul în care trăiesc. Este locul unde am învățat să iubesc, să visez și să sper. Oriunde m-ar purta viața, o parte din inima mea va rămâne mereu aici, pe meleagurile Giurgiului, acolo unde fiecare drum, fiecare tradiție și fiecare om spune o poveste care merită ascultată. Giurgiu nu este doar acasă – este o parte din mine, o parte pe care o voi purta mereu în suflet.

MENTIUNE

Bănescu Sofia Maria

municipiul Giurgiu

CĂLUȘUL

În penultima zi a lunii florale, am fost cu bunica în Piața Mare să cumpărăm vase din lut de la meșterii populari ce au adus marfă pentru sărbătoarea „Rusaliilor”.

În timp ce alegeam cu mare grija ulcelele și strachinile frumos pictate și lingurile de lemn cu amprentele superbe florale am auzit o muzica veselă însoțită de un sunet de clopoței.

Am întrebat-o pe bunica ce se petrece și zâmbind mi-a spus că este vremea „Călușului

Am mers la locul cu pricina și am urmărit dansul și strigăturile acestora.

Acest lucru mi-a stârnit curiozitatea și după ce i-am răsplătit cu suma de 15 Lei am plecat spre casă cu promisiunea că vom discuta acasă mai multe despre acest obicei muntenesc.

Fiecare călușar este îmbrăcat cu o cămașă albă, cusută cu motive florale până la genunchi, încinsă la mijloc cu un chimir de piele cu ținte și metalici, ițari albi, strânși. În picioarele poartă opinci ce au prinși la călcâi clopoței metalici, legați pe pulpă ca sandalele romane și ciucuri fixați în jurul acestora.

Peste piept și peste spate poartă două basmale încrucișate în jurul gâtului.

Pe cap poartă o pălărie neagră, împodobită cu panglici multicolore cu flori și pene.

Călușarul poartă un ciomag lung și lucios împodobit cu panglici.

Echipa de dansatori este alcătuită dintr-un număr impar de dansatori 7-9-11 sau 13. Frumoși, cu o musculatură armonioasă și cu o tărie enormă la efort, aceștia dansează foarte athletic pentru noi.

Bunicul mi-a povestit că zona Vlașca păstrează un tezaur folcloric bogat, marcat de dansuri ritmice, obiceiuri agrare specifice sărbătorilor.

Jocul călușarilor este un dans spectaculos de protecție, fertilitate, este o emblema a zonei inclusă în Patrimoniul Cultural și Patrimoniul UNESCO.

Este un dans închinat Soarelui având origini precreștine este jucat în săptămâna „Rusaliilor” prin satele din sudul țării, având un scop tămăduitor pentru gospodăriile oamenilor.

L-am rugat pe bunicul meu să-mi explice veșmintele și vestimentația fiecărui dansator în parte.

Grupul este însoțit de doi, trei lăutari, de obicei, două viori și un acordeon. Dansul se joacă în cercuri sacre, ritmat cu strigături. Întreg ritualul duce la binecuvântare gospodăriilor, gospodarilor, gospodinelor și animalelor. La fiecare început dansatorii depun un jurământ sacru care ar fi încă după vremea lui Baba Novac - haiducul acesta ar fi fost ursitorul lui.

Echipele se formează în timp, iar copii sunt antrenați alături de adulți.

Studii despre călușari datează încă de pe vremea lui Dimitrie Cantemir, iar dintre marii scriitori Mircea Eliade este unul care a studiat acest obicei străvechi.

Dansul Căluțului este asociat și cu sărbătoarea Rosalia – sărbătoarea trandafirilor.

Acest obicei străvechi m-a impresionat și sunt convinsă că atâta timp cât ne păstrăm tradițiile și obiceiurile vii, neamul românesc nu va pieri.

Acolo unde hârtia respiră

Moara de Hârtie din Comana, județul Giurgiu

Există locuri care îți schimbă felul în care privești lumea. Nu sunt neapărat locuri mari, zgomotoase sau faimoase. Uneori sunt locuri mici, ascunse pe un deal dintr-un sat, unde mirosul de lemn vechi și de hârtie proaspătă te oprește în loc și te face să uiți, pentru câteva ore, că există și telefoane, și rețele sociale, și tot zgomotul secolului în care trăim. Unul dintre aceste locuri se află chiar în comuna mea, Comana, din județul Giurgiu: Moara de Hârtie și Satul Meșteșugurilor. L-am vizitat prima oară în clasa a șaptea și am revenit la începutul lunii iunie a acestui an, trei ani mai târziu. De fiecare dată, am plecat de acolo altfel decât am venit.

Ansamblul Moara de Hârtie a luat naștere din visul unor oameni, care au ales să nu lase meșteșugurile tradiționale românești să moară. Ideea a apărut în 2009, iar în 2011 s-a inaugurat pe Dealul Morii, din Comana, un atelier-muzeu dedicat meseriilor vechi legate de carte: hârtia manuală, tiparul manual și legătoria de carte. Câțiva ani mai târziu, în 2014, a prins viață și Satul Meșteșugurilor, unde au fost reunite zece ateliere creative: țesut la război, prelucrarea stufului și a papurei, fierărie, olărit și ceramică, lucru în lemn, bucătărie tradițională, moară pe piatră și brutărie. Zece meșteșuguri, care, altădată, erau normalul vieții de zi cu zi și care astăzi riscă să fie uitate complet.

Prima mea întâlnire cu Moara de Hârtie a fost în clasa a șaptea, când am vizitat-o cu școala în cadrul programului Școala Altfel. Știu că mulți dintre colegii mei se așteptau la o excursie obișnuită. Nu a fost deloc așa. Când am intrat în primul atelier și am văzut războiul de țesut, am simțit o curiozitate pe care nu mi-o așteptam. Doamnele de acolo ne-au explicat cu răbdare cum se pun firele, cum se bate bătătura, cum din nimic, din fire simple, apare o țesătură cu model. Când mi-a venit rândul să încerc, mâinile nu îmi ascultau deloc. Firele se încurcau, ritmul nu venea natural. Dar tocmai asta m-a

surprins: că ceva atât de simplu ca țesutul are, de fapt, o logică proprie, o răbdare pe care generația mea nu o mai știe. Bunica mea știa să țeasă. Eu abia am reușit să fac câțiva centimetri de pânză. Și totuși, acei centimetri m-au legat de ea mai mult decât orice poveste spusă în cuvinte.

Tot în clasa a șaptea am participat la un eveniment pe care nu îl voi uita: lansarea unui volum de poeme ale lui Tudor Arghezi, organizată de Moara de Hârtie la Biblioteca Județeană I. A. Bassarabescu din Giurgiu. Era o carte cu totul specială, realizată manual, cu coperți din hârtie de mână, tipărită prin metode tradiționale, exact ca în vremea când cuvântul era ceva de atins, nu doar un fișier pe ecran. Să ții în mână o carte făcută astfel este o experiență aparte. Simți greutatea hârtiei, neregularitățile ei, urmele lăsate de procesul de fabricare. Simți că cineva a pus muncă și grijă în fiecare pagină.

Am revenit la Moara de Hârtie la începutul lunii iunie a acestui an, acum că sunt elevă de liceu. De data aceasta, am privit totul cu mai multă înțelegere. Am văzut nu doar meșteșugurile în sine, ci și oamenii din spatele lor, meșteri din comunitate, care și-au asumat să țină în viață ceva ce lumea modernă tinde să uite. Și am aflat că locul nu doar me niciodată cu totul: în mai, de Noaptea Muzeelor, porțile se deschid pentru vizitatori, iar în această vară, Dealul Morii găzduiește un eveniment cultural, care aduce laolaltă meșteșugul, muzica și literatura română, un semn că, la zece ani de la nașterea Satului Meșteșugurilor, Moara de Hârtie nu este un loc care a terminat de crescut.

Mă gândesc uneori la diferența dintre generația mea și cea a bunicilor. Ei știau să facă lucruri cu mâinile: să coasă, să țeasă, să frământa pâine, să lucreze lemnul. Noi știm să căutăm orice pe internet în treizeci de secunde. Nu spun că una este mai bună decât cealaltă. Dar cred că am pierdut ceva important în această tranziție, legătura fizică cu obiectele, cu materiile prime, cu procesul de a crea ceva din nimic. Moara de Hârtie este, pentru mine, unul dintre puținele locuri din județul Giurgiu, unde această legătură poate fi refăcută. Nu ca nostalgie, nu ca spectacol pentru turiști, ci ca experiență reală, în care pui mâna pe lucruri și înveți ceva concret despre cine ești și de unde vii.

Moara de Hârtie mi se pare atât de valoroasă, o dovadă că într-un loc pot exista inițiative care să atragă oameni din toată țara. Sute de copii din județe

ca Argeș, Constanța, Prahova sau Dolj au venit la Comana să vadă cum se face hârtia de mână, cum funcționează un tipar vechi, cum se leagă o carte. Au venit la noi, în județul nostru, să învețe ceva ce nu găsesc în altă parte. Asta îmi dă o mândrie pe care nu știam că o am față de locul din care provin.

Generația mea este adesea descrisă ca una care nu mai are răbdare, care nu mai prețuiește trecutul, care trăiește doar în digital. Poate că e adevărat, în parte. Dar eu știu că, în ziua aceea din clasa a șaptea, când am pus mâna pe un război de țesut la Moara de Hârtie din Comana, ceva s-a schimbat în felul meu de a privi lucrurile. Și că, în vizita din iunie a acestui an, acel ceva s-a întărit. Am înțeles că tradițiile nu sunt ceva îngropat în trecut, sunt ceva viu, care respiră, cu condiția ca cineva să aleagă să le țină în viață. La Comana, oameni pasionați au ales asta. Și eu, ca tânără din județul Giurgiu, mă bucur că am crescut lângă ei și că am avut șansa să îi cunosc.

PARTICIPANȚI

Lucrări prezentate în ordine alfabetică

Bădună Ioana-Andreea

comuna Gogoșari

Sub cerul Giurgiului

Pe Faleză Dunării mă plimb adesea,
Privind cum trec vapoare și păsări în zbor,
Turnul cu Ceas veghează orașul neîncetat,
Precum un vechi și nelipsit străjer.

Podul Prieteniei se-ntinde peste ape,
Legând două țări vecine, mai aproape,
În parc se joacă veseli copiii neobosiți,
Sub teii parfumați și norii aurii.

Giurgiu, oraș frumos, la mal de Dunăre aflat,
Cu port, vechi povești și cer cristalin,
Oriunde mă vor duce anii în pași de dans,
În inimă te voi păstra mereu.

Bîrlan Rebecca Marina

municipiul Giurgiu

Giurgiu prin ochii noștri

Pe mal de Dunăre, unde visul prinde glas,
Giurgiu ne crește-n suflet, pas cu pas.
Un colț de lume simplu, dar bogat,
În tradiții vîi ce nu s-au uitat.

Cu ii cusute-n dor și sărbători de sat,
Bunica spune povești din vremuri de-altădat'.
Colindul iernii răsună lin, curat,
Iar Paștele aduce suflet luminat.

Pe uliți vechi, cu pași de copilărie,
Se ȧes obiceiuri pline de bucurie.
Hora ne strînge, ne face frați,
Sub cerul cald, cu oameni minunați.

Turnul cu ceas veghează tăcut orașul,
Iar Dunărea-și poartă liniștit pașul.
Poduri de vise leagă mal de mal,
Iar noi visăm un viitor ideal.

Parcuri, biserici, locuri de poveste,
Giurgiu nu-i doar un loc - e ce ne definește.
Privit prin ochi tineri, plin de culoare,
E rădăcina noastră și-un drum spre soare.

Aici trecutul și viitorul se-mpletesc ușor,
În inimi de copii ce cresc cu dor.
Giurgiu trăiește prin noi, mai viu ca oricând —
Un loc de iubit... mereu, oriunde-am fi în gînd.

Bîrsă Ilinca-Ariadna

municipiul Giurgiu

Dansul călușarilor

Se văd venind din depărtare,
Pălării colorate apar în zare.
Cântând și dansând,
Pe toată lumea înveselind.

Ceata este numeroasă,
Călușarii sar și dansează.
Din picioare ei lovesc,
Ca-ntr-un joc strămoșesc.

Steagul a fost înălțat,
Păstrarea secretului au jurat.
Muzica lor sperie ielele,
Dansul gonește spiritele.

Mutul Călușului apare și el,
Rostogolindu-se ca un zmeu.
Cu sabia de lemn lovește,
Ceata, puterile și le folosește!

Călușarii joacă prinși în cerc,
De la o casă la alta ei merg.
Seara, steagul este îngropat,
Și jurământul dezlegat.

Sânt-Ilie

În vacanța mea de vară,
Cu bunica într-o seară,
Noi vorbeam, ne sfătuiam,
De căldură ne văitam.

Bunica repede-și aminti,

De Sânt-Ilie, aducătorul ploii.
El fulgeră și trăznește,
Și din cer, răul pedepsește.

Sânt-Ilie cutreieră norii,
Cu biciul trăznește demonii.
Seceta el o alungă,
Pământul cu ploaie-l udă.

Demonii fug înpăimântați,
De Sânt-Ilie nu sunt scăpați.
Cu grindină și piatră a aruncat,
Într-un car de foc cerul a traversat.

În sfârșit, pământul este răcorit,
Și răul a fost izgonit.
Canicula de ploaie alungată,
Recolta, și ea mai bogată!

Boşman Florin

comuna Stăneşti

Privind spre viitor

Giurgiu, casă primitoare
Noi îţi construim o cale,
Cu tradiţii, cu speranţe
Şi cu planuri mari, frumoase.

Vrem şi-avem pacea în suflet,
Linişte şi armonie,
Asta ne-au transmis bătrânii
Zestrea vie din strămoşi.

Pe sub Turnul din oraş,
A trecut şi mândrul ostaş,
Iar istoria ne învaţă
De la Ţepeş curaj în viaţă.

Noi, tinerii, avem speranţa,
Că acum avem o şansă,
Spre o lume mult mai bună,
Făurită împreună.

Nu mai vrem să plece fraţii,
Nici acum, nici peste ani
Vrem să creştem generaţii,
Împreună toţi, ca fraţii.

Dunărea ne este ghidul,
Ce ne şlefuieşte visul,
Din neant spre mai departe,
Vom răzbi, aşa, măi frate!

Tinerii au voce acum,
Pornim mândri pe un drum.
Giurgiu creşte şi se-nalţă,
Iar tradiţia ne învaţă

Delta de acasă

— Parcul Natural Comana, județul Giurgiu —

Există un loc în județul Giurgiu pe care cei mai mulți oameni îl trec cu vederea când aud de el, pentru că numele nu sună a spectacol: Parcul Natural Comana. Nu are munți, nu are cascade, nu are priveliști care să îți taie respirația dintr-o privire. Și totuși, cu cât îl cunoști mai bine, cu atât îți dai seama că este unul dintre cele mai bogate și mai prețioase locuri naturale din toată România. Eu am crescut la câțiva pași de el, în comuna Comana, județul Giurgiu, și recunosc că multă vreme l-am privit ca pe un peisaj obișnuit, ca pe fundalul zilelor mele. Abia, treptat, am înțeles ce se ascunde în spatele acelei verdeți liniștite.

Parcul Natural Comana a fost declarat arie protejată prin Hotărârea de Guvern nr. 2151 din 30 noiembrie 2004 și se întinde pe o suprafață de aproape 25.000 de hectare, în sudul județului Giurgiu, la jumătatea drumului dintre București și Giurgiu. Nevoia de a proteja această zonă a fost recunoscută cu mult timp în urmă: încă din 1954, Academia Română elaborase documentații pentru delimitarea a două rezervații de importanță deosebită, Rezervația de Ghimpe, pentru protecția speciei *Ruscus aculeatus*, și Rezervația de Bujor Românesc din pădurea Padina Tătarului, pentru protecția speciei *Paeonia peregrina*. Acestora li s-a adăugat în 2004 Balta Comana, ca arie de protecție avifaunistică. Din 2011, parcul este recunoscut ca zonă umedă de importanță internațională prin Convenția Ramsar și face parte din rețeaua europeană Natura 2000.

Ceea ce face Parcul Natural Comana cu adevărat remarcabil este biodiversitatea sa. Parcul adăpostește 1.151 de specii de plante, un număr atât de mare încât studenți de la USAMV vin tocmai aici să își scrie lucrările de licență și disertațiile. Adăpostește 212 specii de păsări, 37 de specii de mamifere și 30 de specii de pești. Balta Comana, denumită și Delta Neajlovului, este considerată a doua ca biodiversitate din România după Delta Dunării. Două specii de pești, țigănușul și cleanul de Comana, nu se

găsesc în nicio altă parte din lume. Faptul că aceste viețuitoare există doar în apa din fața casei mele mi se pare, sincer, uluitor.

Pădurile parcului reprezintă rămășițe din vechii Codri ai Vlăsiei, cu stejari pufoși, jugastru, ulm, tei și stejar brumăriu. La baza arborilor cresc plante rare: lăcrămioara, ghimpele, bujorul de pădure. Primăvara, când înfloresc bujorii din Rezervația Padina Tătarului, se organizează tururi ghidate pentru grupuri de turiști, pornind din preajma cantonului din satul Vlad Țepeș. Pădurea se transformă atunci într-un spectacol de roșu și roz pe care îl caută oameni din toată țara, fotografi, cercetători, elevi veniți cu școala în cadrul Săptămânii Verzi. Am văzut această priveliște de câteva ori și de fiecare dată am stat fără cuvinte. Nu pentru că ar fi ceva dramatic, ci pentru că este o frumusețe liniștită, care nu se grăbește, care nu cere nimic în schimb.

Sunt elevă în clasa a zecea, profil silvicultură, și cred că acesta este cel mai bun loc din lume în care poți studia ce studiez eu. La finalul fiecărui an școlar, profesorii ne duc la practică chiar în această rezervație. Ieșim din sala de clasă, lăsăm manualele pe bănci și intrăm în pădure. Acolo, ceea ce am învățat la ore capătă sens concret: recunoaștem speciile de arbori după scoarță și frunze, observăm structura habitatelor, înțelegem de ce anumite zone sunt protejate. Un moment care mi-a rămas în minte este urcarea în observatorul de păsări, ridicat la 10 metri față de nivelul solului. De acolo, cu binoclul în mână, am văzut specii pe care altfel nu le-ai zări niciodată, ascunse în stuf sau pe ramurile de deasupra bălții. Este un tip de învățare pe care nu îl poți înlocui cu nicio prelegere.

Parcul nu este doar un loc de studiu, este și un loc în care comunitatea participă activ. Se organizează activități de ecologizare: voluntari care strâng gunoaie din pădure, iar la ieșirea din satul Vlad Țepeș au loc acțiuni de plantație. Universitatea De Științe Agronomice Și Medicină Veterinară București trimite studenți în practică tocmai aici. Liceele din București aduc copii în cadrul programului Săptămâna Verde pentru tururi ghidate. Mă bucur că locul acesta nu este lăsat doar în seama autorităților, ci că oamenii, tineri și mai puțin tineri, aleg să se implice în păstrarea lui. Este, poate, cel mai bun semn că îl prețuiesc cu adevărat.

Ca tânără care studiază silvicultura chiar la marginea acestei rezervații, înțeleg din ce în ce mai bine responsabilitatea pe care o avem față de ea. Generația mea a crescut cu știri despre schimbări climatice, despre dispariția speciilor, despre păduri tăiate. Parcul Natural Comana este, pentru mine, o dovadă că nu totul este pierdut, că există locuri, unde natura a rezistat și continuă să reziste, cu condiția ca oamenii să aleagă să o protejeze. Județul Giurgiu are în custodie ceva rar și valoros. Și eu, ca elevă care a învățat să citească această pădure literă cu literă, simt că am și datoria să spun asta cu voce tare.

Trăiesc lângă Parcul Natural Comana de când mă știu și îl studiez de când sunt în liceu. Cu fiecare ieșire la practică, cu fiecare tur ghidat, cu fiecare specie nouă identificată, îl înțeleg mai bine și îl prețuiesc mai mult. Îmi place să cred că și pentru cei care nu sunt de aici, Parcul Natural Comana poate fi o revelație: dovada că frumusețea nu are nevoie întotdeauna de altitudine sau de faimă. Uneori, ea crește liniștită la jumătatea drumului dintre două orașe, în județul Giurgiu, așteptând să fie văzută de cei care știu să privească.

Calotă Mattias Alexandru

comuna Comana

Comoara numită Giurgiu

Giurgiu este o comoară,
Strălucește-n țară iară,
Cu păduri și câmpii verzi,
Locuri dragi ce nu le pierzi.

Dunărea îl ocrotește,
Lin prin județ ea strălucește,
Vapoare trec neconținut,
Pe-al ei val nesfârșit.

La serbări și la hore mari,
Se adună oameni gospodari,
Păstrând datini și obiceiuri,
Ca pe sfinte nestemate și tezaure.

Eu iubesc acest județ,
Plin de farmec și răsfăț.
Giurgiu va rămâne mereu
Un colț drag din sufletul meu.

Ciobanu Ruxandra Gabriela

municipiul Giurgiu

Orașul Giurgiu - Șoapte peste timp

Giurgiu, oraș de lângă ape line,
Cu pași domoli și cer senin,
Îți porți povestea mai departe
Prin timp tăcut și destin plin.

Dunărea-ți cântă zi și noapte,
Cu valuri line, cu glas ușor,
Iar vântul spune vechi istorii
Despre trecut și despre dor.

Pe străzi se-aud pași de istorie,
Ecouri dintr-un timp apus,
Iar fiecare colț de piatră
Păstrează amintiri de sus.

Când se aprinde-n zări apusul,
Și aur cade peste mal,
Giurgiu devine-o poezie
Cu suflet cald și ideal.

Oraș cuminte, dar puternic,
Cu rădăcini adânci în timp,
Rămâi în inimi ca o șoaptă
Și ca un vis ce nu se stinge.

Cîrjaliu Alexandra Maria

municipiul Giurgiu

Turnul cu ceas

Turnul cu ceas, martor trecut al vremii,
Stai mândru-n Giurgiu, neplătit în premii
Cu fața spre lume, cu brațele - întinse spre cer,
Povestești istorie cu foc și cu fier.

În bătaia clopotelor-ecouri din trecut,
Se-nalță amintiri care au durut.
Fiecare oră - un strop din viața ce-a fost
Un cântec străvechi pe care toți îl cunosc.

Oglindă a cerului, în soare sau nori,
Rămâi neatins de-ai timpului fiori.
Turnule cu ceas, pioasă te salut,
Erou tăcut al istoriei din vechiul ținut!

Constantin Thimeea

comuna Stănești

Giurgiu în ochii tinerilor

Pe malul Dunării albastru, sub cerul cald și luminos,
Giurgiu își spune-acum povestea, cu farmec simplu și frumos.
Prin hore, cântece și datini, păstrate toate din bătrâni,
Trăiesc și azi tradiții care unesc generații de româno.

La sărbători răsună satul de voie bună și de dor,
Iar portul popular păstrează amintirea strămoșilor.
În parcul natural Comana, printre lacuri și păduri
Natura își așterne farmecul ce vine tocmai de la buni.

Noi, tinerii, privim mai mândri acest ținut frumos, de basm
Unde trecutul și prezentul merg împreună pe același prag.
Giurgiu rămâne pentru noi o comoară,
Un loc cu suflet românesc.

Dunărea bătrână scaldă la picior
Țara de la o graniță mândră de trecut
Giurgiu e o poartă, drum frumos de călător
Unde Dunărea albastră cântă-un legănat trecut.

Câmpuri aurii se-ntind sub cerul mare, cald, bogat.
Oameni gospodari muncesc din zori de zi și până-n noapte,
În lumina blândă
Cu speranță-n glas.

Noi, tinerii, vom păstra tot ce-am învățat cândva.
Ca Giurgiu să dăinuiască și mereu să înflorească.
Orașul ne cheamă, în oaza lui calmă
În inima noastră trecutul veghează.

Constantinescu Petru Antoniu

comuna Buturugeni

Călătoria în spațiu

Într-o zi, un copil văzu la televizor o filmare cu o rachetă spațială. Se uită fascinat la rachetă și atunci i s-a născut dorința de a zbura în spațiu. Își spunea în gând: «Vreau să zbor în spațiu când voi fi mare!»

Acesta căuta în bibliotecă cărți despre astronauți și cosmos. A găsit trei cărți și le-a citit din scoarță în scoarță.

Timpul a trecut și douăzeci de ani mai târziu a mers la NASA și a dat un examen pentru a deveni astronaut.

Pentru călătoria în spațiu s-a antrenat circa 30 de luni. Ziua cea mare a venit. S-a urcat în rachetă și în cincisprezece minute a trecut de atmosferă. Ajuns în spațiu, s-a uitat pe geam și a văzut o imagine fabuloasă: o mulțime de stele, soarele strălucitor și satelitul natural al Pământului.

Apoi a plecat în misiunea pe care o avea de îndeplinit.

Pentru el, partea aceasta a vieții lui va rămâne veșnic în memoria sa.

Digă Alessia-Florentina

comuna Gogoșari

Giurgiu, povestea de dincolo de hartă

Giurgiu nu-i pe hartă, cum spun toți.
E locul unde pașii mei sunt hoți,
Fură din timp, din zile, din lumină,
Și le ascund în suflet... să rămână.

Pe malul Dunării, când se lasă seara,
Simt că orașul își deschide inima iară,
Și-mi spune încet, fără niciun cuvânt,
Că sunt parte din el... mai mult decât sunt.

Străzile nu-s doar drumuri prăfuite,
Sunt amintiri de pași și vise risipite,
Iar fiecare colț, oricât de banal,
Îmi pare o lume... doar a mea, personal.

Și nu știu de ce, dar aici totul tace,
Într-un fel care pe mine mă face
Să simt că Giurgiu nu e pentru oricine,
Ci e doar o poveste... păstrată în mine.

Comana – un colț de rai unde natura și cultura se întâlnesc

Comuna Comana reprezintă una dintre cele mai frumoase destinații turistice din sudul României, atrăgând anual numeroși vizitatori dornici să descopere obiective turistice deosebite, precum: Mănăstirea Comana, casa memorială a lui Gellu Naum, casa memorială a Anei Blandiana, Parcul Natural Comana și Rezervația de Bujor Românesc. Situată în județul Giurgiu, la aproximativ 40 de kilometri de București, localitatea oferă o combinație armonioasă între natură, istorie și cultură.

Una dintre cele mai importante atracții ale comunei este Parcul Natural Comana, considerat a doua zonă ca biodiversitate din România, după Delta Dunării. Acesta se întinde pe o suprafață de aproximativ 25.000 de hectare și adăpostește un număr impresionant de specii de plante și animale, datorită condițiilor oferite de păduri, lacuri, mlaștini și pajiști. Zona beneficiază de statutul de arie naturală protejată datorită valorii sale ecologice și face parte din rețeaua europeană Natura 2000. Numeroasele specii de păsări, plantele rare și animalele specifice zonelor umede pot fi observate de vizitatori.

Rezervația de Bujor se afla tot în cadrul parcului Românesc, fiind unul dintre cele mai spectaculoase locuri din regiune. Câmpurile se acoperă cu flori de un roșu intens în fiecare primăvară, oferind un peisaj impresionant. Bujorul românesc este o specie protejată, existența sa contribuind la valoarea ecologică a zone. În perioada înfloriri bujorilor, mulți turiști aleg să viziteze Comana pentru a realiza fotografii și a admira frumusețea acestor flori în mijlocul unui decor natural deosebit.

Comana se remarcă și prin patrimoniul său cultural, pe lângă bogăția naturală. Casa memorială a poetului Gellu Naum ocupa un loc important, fiind una dintre cele mai importante figuri ale suprarealismului românesc. Scriitorul a fost profund legat de aceasta localitate, petrecându-și o mare

parte din viață și găsimu-și inspirație pentru multe dintre operele sale în acest loc. Obiectele personale, manuscrisele, fotografiile și alte mărturii sunt păstrate în casa memorială care ilustrează activitatea sa literară și artistică.

Casa scriitoarei Ana Blandiana, una dintre cele mai apreciate personalități ale literaturii române contemporane, se afla tot în Comana. Influența pe care frumusețea naturii și liniștea zonei o pot avea asupra creației artistice o demonstrează legătura acesteia cu localitatea. Comuna are o valoare datorită prezentei acestor două personalități aparte, localitatea fiind un punct de interes pentru iubitorii de literatură.

Mănăstirea Comana este un alt obiectiv de mare importanță, fiind un monument istoric și religios cu o vechime de peste cinci secole. Mănăstirea a avut atât rol spiritual, cât și rol defensiv, fiind construită inițial în timpul domniei lui Vlad Țepeș. Aceasta a devenit unul dintre cele mai reprezentative monumente ale județului Giurgiu de-a lungul timpului, după ce a fost restaurată și extinsă. Numeroși pelerini și turiști sunt atrași de arhitectura sa impunătoare și atmosfera liniștită

Deși mănăstirea a trecut prin numeroase transformări de-a lungul secolelor, și-a păstrat importanța istorică și spirituală. Vizitatorii sunt îndemnați la reflecție și reculegere de liniștea care domnește în acest loc, zidurile părând că păstrează poveștile trecutului. Unul dintre simbolurile comunei Comana îl reprezintă mănăstirea care contribuie la păstrarea identității culturale a regiunii.

Reunirea într-un singur loc a elementelor de natură, cultură și istorie este ceea ce face Comana cu adevărat specială. Sunt puține localități din România care oferă o asemenea diversitate de atracții turistice într-un spațiu relativ restrâns. Protejarea acestor locuri este importantă atât pentru generațiile actuale, cât și pentru cele viitoare. La formarea identității unei comunități contribuie natura, istoria și cultura, Comana demonstrând cât de valoroasă poate fi păstrarea acestui patrimoniu.

În concluzie, Comana, destinație turistică deosebită, oferă vizitatorilor experiențe variate și memorabile. Parcul Natural Comana, Rezervația de Bujor Românesc, casele memoriale ale lui Gellu Naum și Ana Blandiana, precum și Mănăstirea Comana alcătuiesc împreună un patrimoniu valoros.

Aceasta localitate care reprezintă unul dintre cele mai interesante locuri din sudul României merită să fie cunoscută, apreciată și protejată, prin frumusețea și diversitate sa.

Dobre Anaïs Mary

comuna Buturugenii

Vara

Soarele apune-n seară
E cea mai frumoasă vară.
A venit din nou la mare,
Un sezon cu mult soare.

Câmpul e plin de culori,
Iar albinele prin flori.
Mulți copii veseli,
Culeg flori.

Soarele ni se arată,
Ne încălzește cu a sa rază.
Mergem veseli la plimbare,
Vara-n jur ne luminează.

Dogaru Andra Alina

comuna Hotarele

Nu-i comună ca a mea

Din 1807 e o comună vestită.
Hotarele se numește.
Dealul mic și dealul mare,
Priveliști cu nostalgie, bucurii și amintiri,
Te întâmpină deodată,
Atât noaptea, cât și ziua.

Centrul este aglomerat
De fel și fel de gospodari,
Ce vând în piață lactate,
Dar și legume
Cultivate chiar de ei.

Școală europeană avem
Chiar și un liceu. Desigur,
Copii care mai de care,
De prin satele din jur,
Dar și de la București,
Învăță în acest liceu.

Cum se ivește căldura,
La Argeș noi toți dăm buzna.
Ne bălăcim și ne distrăm,
Profitând cât mai putem.

Cult religios avem,
Căci fără n-ar fi de bine.
De Înviere toți ne strângem,
Care mai de care, venind să luăm lumină.

Localitate ca a noastră alta nu-i.
În amiaza mare, totul e auzit,
Zarvă-i peste tot, copii și multă joacă,
Iar acestea sunt amintirile

Ce nu se vor uita vreodată.

Pe dealuri eu am crescut,
Cutreierând de zor cu ai mei vecini,
Jucând de-a v-ați ascunselea cât era ziua de mare
Și alcătuind o copilărie ca în povești.

De comuna Comana noi suntem aproape,
Vizitând-o cu orice ocazie.
Pe lângă Parcul Național,
Resorturi și mănăstiri,
În componența acestora putem găsi
Și o moară de hârtie,
Cu o poveste ce-ți reamintește de vremurile ce au trecut.

Spanioli, italieni și turci,
Vizitând Hotarele,
Au fost îndrumați și către această destinație
Plină de surprize.

Nu-i ceva des în România
Să te bucuri că stai la țară,
Și, deși n-avem cea mai cochetă viață,
Ne bucurăm de orice zi!

Trăim într-un județ
Ce-i aproape atât de vamă,
Cât și de capitală,
Iar mai bine de atât nici că se putea!

Giurgiu are potențial

„Spune-mi de unde ești ca să-ți spun cine ești” de câte ori nu am auzit această expresie. Întotdeauna am răspuns cu mândrie de fiecare dată: „sunt din Giurgiu, un Isarlîk al lui Barbu, la mijloc de rău și bun, la porțile Orientului, în mijlocul istoriei, de la cetatea lui Mircea, dintr-o raia turcească...toate la un loc”. Sunetul trecutului acoperă lătratul câinilor..... Sunt o mică verigă a minunii care se numește viață, sunt parte din județul meu.

Județul Giurgiu, fostul județ Vlașca desființat în 1950, este adesea asemănat cu un loc lipsit de viață, tradus în rândul multor tineri prin termenul „plictisitor”, dar multe persoane nu cunosc atracțiile turistice pline de cultură ale acestuia.

Un loc istoric potrivit pentru relaxare se găsește chiar în centrul orașului. Turnul Ceasornicului ce datează încă din secolul XVIII, construit de turci pentru anticiparea atacurilor, este cel mai cunoscut monument al orașului. Aici poți urca scările din turn,iar după ce te bucuri de această senzație te poți relaxa în restaurantul construit în jurul său.

Ruinele Cetății Giurgiu, chiar dacă nu oferă un peisaj extraordinar, ascund povestea multor atacuri. În urma reabilitării ce a constat în împrejmuirea ruinelor,s-a creat un loc în care te poți refugia de agitația orașului și poți citi despre ruinele din fața ta.

O comună de neratat din județul Giurgiu este Comana. Pe lângă povestea vestitei bătălii de aici, există și alte povești istorice. Mănăstirea a fost ctitorită de Vlad Țepeș,iar acum este unul dintre punctele centrale de pe listele turiștilor. Tot aici se găsește și casa memorială a marelui scriitor Gellu Naum. Dacă vrei să descoperi sursele de inspirație ale poetului această casă este ce-a mai potrivită. În plus, Moara de hârtie și parcul comunei pun la dispoziție multe activități,ateliere și povești potrivite pentru oricine.

Două atracții turistice foarte puțin cunoscute ale județului sunt reprezentate de Conacul Udriște Năsturel și Conacul Drugănescu. Conacul Udriște Năsturel poartă numele unui poet și ascunde povestea familiei Năsturel care a construit în curtea acestuia în anul 1644 o biserică ale cărei ruine încă sunt acolo. Conacul Drugănescu a fost construit între anii 1710-1715 de Gavril Drugănescu. Când această familie nu l-a mai putut întreține, prințesa Marina Stirbey a devenit noua proprietară. După readucerea strălucirii din 2012, Conacul a devenit Centru Cultural Pastoral și Muzeu Etnografic. O localnică a satului Stănești în care se găsește Conacul Drugănescu a menționat „Deși multe persoane nu cunosc existența acestui loc, Conacul îți oferă o experiență și o priveliște de neuitat. Merită încadrat lângă palatele Mogoșoaia și Potlogi”.

În concluzie, județul Giurgiu nu este lipsit de viață, este unul cu mult potențial, nu este de părăsit, dar are nevoie să fie valorificat.

Geambașu Emma Maria

comuna Comana

Acasă

Pe o stradă liniștită,
Fierarul bate neobosit,
Îl încinge și-l modelează,
Dând fierului viață nouă.

Legănat ușor de vânt,
Peste deltă crește stuful;
Omul îl culege vara,
Ca să-și acopere casa.

Dunărea curge liniștită,
Iar Delta Neajlov mi-e iubită.
Printre câmpuri și ogoare
Se înalță păduri nemuritoare.

Hai la noi

La noi vin mereu turiști,
Să admire locuri de poveste:
Delta, Dunărea, câmpii,
Păduri, mănăstiri și grădini.

Toți cei care vin aici
Uită grijile de zi cu zi.
Rugăciunea și-o rostesc,
Iar priveliștea le-o-nveselesc.

Aveți multe de văzut
În Comana, satul meu drag.
Vă poftim să ne vizitați,
Vă așteptăm cu mare drag!

Goia Miriam Maria

comuna Stănești

Orașul de la Dunăre

Județul meu, Giurgiu iubit,
De Dunăre e ocrotit.
Cu lanuri care-n soare ard
Și flori ce-n fiecare an apar.

În satul meu, natal, Stănești
Sunt oameni harnici, sufletești
Ce datini din bătrâni păstrează,
Ca pe-o comoară milenară.

La ceas de sărbătoare mare,
Răsună cântece-n hotare,
Iar jocul, veselie vie,
Aduce-n suflet bucurie.

Orașul, colț fermecător,
Își poartă farmecul ușor,
Purtând ecoul peste lumi
De ieri, de azi, dar și de mâine.

Lazăr Ilinca Ștefania

comuna Buturugeni

Fluturile Fluflu și prietena lui

Într-o zi, Fluflu merse într-o grădină. Acolo se întâlni cu un alt fluture. A fost atras de el și intra în vorbă cu acesta.

— Bună! Cum te cheamă? zise Fluflu.

— Bună! Mă cheamă Mia. Pe tine cum te cheamă?

— Mă cheamă Fluflu.

— Ce nume frumos! spuse Mia.

— Vrei să ne jucăm împreună? zise Fluflu.

— Sigur că da! Este o zi superbă.

Amândoi fluturii zburau peste grădina înflorită.

Apoi, au hotărât să se joace «de-a v-ați ascunselea» printre florile colorate superbe.

Când s-a lăsat seara, aceștia și-au luat la revedere, plănuiind să se vadă a doua zi.

— Noapte bună, Mia!

— Noapte bună, Fluflu!

Luca Mario Gabriel

comuna Hotarele

Macii

Într-un colț al grădinii de vară,
Se clatină macii sub cerul senin,
Cu petale moi ca o aripă firavă,
Aprinse-n roșu adânc și carmin.

Când zorile le scutură roua ușoară,
Pe-al lor verde și măreț plai
Se-aprind prelung în soare,
Ca făclii de foc, în prag de Mai.
Vântul îi leagănă agale,
Până își pierde ale lor stacojii petale.

Sunt macii din grădină,
Mândri domni, crai eleganți,
Cu frunze fin crestate,
În falduri ondulate,
De primăvară, fără doar și poate,
Cu iscusință sunt creați.

Parcă-i vezi, la ceas de seară,
Cum se-adună iar la bal
Și dansează nonșalanți
Pe ritm vesel de țambal.

Ziua, când jocul se oprește,
Iar fiecare-ncremenește,
Grădina pare tăcută,
Dar macii șoptesc între ei,
La amiază ei se luptă
Cu al Soarelui temei,
Care fură a lor splendoare,
Prin văpaia toropitoare.

Au meritat frumusețea asta trecătoare?

Pamioanele colorate
Se scutură degrabă toate
Ca podoabe lepădate,
Poartă zile numărate...

Seara, când întunericul s-așterne domol,
Luna iese pe-a sa boltă și dă veșnic un ocol.
Petalele roșii ca focul, cad ofilite,
Ca triste dorințe neîmplinite,
Ca un fum răătăcitor
Ca un vis apăsător...

Rămâne globul, verde rotocol,
Cu steaua pe creștet, solemn și smerit,
Acum despodobiți,
Sunt niște țărui verzi,
În senectute adânc amorțiți.

Triști că au fost cândva,
Mândri tineri crai,
Azi, veterani seniori
Decorați c-o stea.

Macii, domni eleganți,
dar așa trecători...
Cum sunt și oamenii, de altfel,
Când încet se desprind
din ale vieții vâltori.

Giurgiu – Locul unde tradiția întâlnește visul

Pe mal de Dunăre visăm ușor,
Cu ochii plini de viitor,
Giurgiu-i locul unde creștem,
Unde-n tradiții ne găsim și trăim.

La sat, bunicii încă spun povești,
Despre ierni grele și ani regești,
Iar noi, cu telefoane-n mâini,
Păstrăm tradiții, dar în pași mai lini.

De Paște, ouăle roșii strălucesc,
Colindele iarna iar răsună firesc,
La hore, râsete se prind în joc,
Și portul popular își face loc.

Dar nu e doar trecutul ce ne definește,
Ci și ce azi ne unește și ne crește:
Parcul Alei, liniștit sub soare,
Și Dunărea ce curge nepăsătoare.

Podul ne leagă de lumi și visări,
De drumuri lungi și noi întâmplări,
Iar tinerii văd mai departe acum,
Dar poartă Giurgiu mereu în drum.

E loc de liniște, dar și de schimbare,
De planuri mari și de evadare,
Căci între tradiții și viitor,
Giurgiu rămâne al nostru decor.

Giurgiu, la margine de ape

Pe malul lin al Dunării bătrâne,
Se-ntinde-un oraș cu pași domoli,

Giurgiu își spune povestea-n șoapte,
Prin vânturi line și prin vii coline moi.

Poduri de dor leagă mal de mal,
Iar timpul curge-n ape adânci,
Sub cer senin sau uneori banal,
Se nasc tăceri și gânduri lungi.

Prin străzi cu pași de istorie grea,
Se-aud ecouri din vechi cetăți,
Negustori, soldați și lumea-ntreagă
Au scris aici destine și vieți.

Când soarele apune peste port,
Și aurul se-ntinde peste val,
Giurgiu devine vis și-un fel de nord
Al inimii ce bate ancestral.

Oraș tăcut, dar plin de rost,
Cu rădăcini în timp adânc înfipite,
Rămâi un cântec lin, frumos,
În suflet și în doruri risipite.

Ohreac Victor Ioan

comuna Călugăreni

Acasă

Parcă e mai bine acasă,
Unde florile-s pe terasă,
La soare, afară,
Nu prin casă!

Giurgiu cel al meu,
Giurgiu e județul meu,
Unde se văd munți în zare,
Și pot merge la plimbare.

Giurgiu e județ istoric,
Giurgiu e județ folcloric,
Noi când dansăm prin case,
Noi de fapt călcăm pe oase.

Ia uite cum am făcut o poezie,
Mai de rău sau mai de bine,
Despre județul meu,
Casă pentru toți, mereu.

Ape și păduri

Lacuri multe noi avem,
Iar cu ele ne mândrim,
Iar acolo pescuim,
Și în apă ne regăsim.

Inundații mari au fost
Și apă dată fără rost,
Bivolii s-au bucurat
Și în apă au înotat.

Păduri multe și frumoase,
Ele sunt de explorat,

Ce mai ai de așteptat?
Haide la plimbat!

Pădurile mari, umbroase,
Pline cu vietăți voioase
Și mulți arbori de foioase,
Cu poteci aventuroase.
Hai, veniți cu noi!

Preda Alexandra Florentina

comuna Călugăreni

Orașul meu natal

Pe-un mal al Dunării albastre,
Se-ntinde Giurgiu-n zori de primăvară,
Cu câmpuri lungi, cu holdele măiestre
Și sate vechi cu pace legendară.

Prin vii și drumuri încărcate-n soare,
Trec oameni harnici, blânzi și gospodari
Și vântul spune doine călătore,
Sub cerul plin de stoluri și de nori.

Orașul vechi păstrează-n ziduri vremea,
Cu pași de negustori și de eroi,
Și Dunărea îi poartă-n val emblema,
Prin unde cristaline, peste câmp și-n ploi.

La Călugăreni, codrul șoptește tainic,
Sub ramuri verzi și clipocitul de izvor.
Acolo și timpul curge lin și trainic,
Precum un cântec vechi, nemuritor.

În serile cu lună argintie,
Se-aud prin curți povești din alte vremuri,
Iar dorul zboară ca o ciocârlie,
Peste ogoare, peste case și terenuri.

O, Giurgiu, drag pământ de sărbătoare,
Cu oameni buni și suflet românesc,
Vei străluci mereu sub sfântul soare,
Ca un faimos altar al neamului cel strămoșesc.

Clopotele în amurg

În satul liniștit, la margine de drum,
Se-nalță o biserică, sub cerul blând și bun.

Cu turla ei smerită și cu clopotul sonor,
Chemând în zori credința, în sufletul tuturor.

Pereții ei știu taina atâtor rugăciuni,
Și lumânările ard ca stelele-n genuni,
Sub icoane vechi, sfinte și-n miros de tămâie,
Oamenii își lasă soarta, dorul și speranța vie.

Când ploaia cade rece peste lume și peste pământ,
Biserica rămâne același adăpost bun, primitor și sfânt,
Cu psalmi ce urcă lin spre veșnica boltă cerească,
Precum o lumină caldă, sacră și dumnezeiască.

La marile sărbători de peste an, răsună glas de clopote,
Și satul parcă uită de orice of și zbuciume.
Copii râd senini, în curtea-i, bătrânii sunt smeriți,
Iar cei adulți se roagă, spre a fi mai fericiți.

Sub lumina candelor ce tremură ușor,
Se-aud șoapte de rugă și un mângâietor cântec de cor,
Iar timpul parcă tace în sfântul altar cel vechi,
Păstrând credința vie din vremuri noi, dar și străvechi.

O, biserică bătrână, cu ziduri pline de lumină,
Tu ești a noastră alinare când viața se clatină, se-nclină,
Și vei rămâne-n veci pe lume, ca un simbol curat,
Al nemuririi strămoșești, al păcii, al iubirii și-al sufletului încercat.

Aira

Trăia odată în frumosul Luxemburg o fetiță de 10 anișori, pe nume Aira. Aceasta avea plete de ciocolată și ochi verzi ca frunzele unui copac în plină vară. Ea adora să citească multe cărți de aventură, dar pentru că locuia la bloc nu avea spațiu suficient de a recrea aventurile personajelor. Intra în pielea acestora și lupta cu răufăcătorii; mergea prin păduri și trăia cu adevărat basmul. Îi plăcea să admire prințesele care urcau pe cai căutând dragostea adevărată, pirații care se luptau pe viață și pe moarte, sirenele care nu ascultau de tații lor și plecau singure în adâncurile mării. Dar cel mai mult îi plăcea că povestea întotdeauna se termina cu bine.

Într-o zi însorită de mai, mama Airei, Victoria, îi spuse să se pregătească pentru a merge la film.

Fata mănă, se îmbracă și își făcu toaleta repede ca fulgerul.

Ajunse la film, mama sa îi spuse:

— Uită-te pe program și spune-mi, la ce film vrei să mergem?

Aira luă telefonul și începu să caute.

Chiar atunci cuvintele «Film de aventură» apăruseră pe ecran și Aira strigă din toți plămânii:

— Film de aventură! Hai la un film de aventură!

Seara veni, fata era acasă în pătură și nu putea să adoarmă. Ea era foarte, foarte fericită.

Anii trecură ușor unul câte unul și fata creștea de la 10 ani, 11 ani, 12 ani, 13 și în final 14 ani.

Într-o zi friguroasă de iarnă, părinții Airei îi spuseră că a doua zi se vor muta la țară.

Aira întrebă șocată:

- De ce? De ce vreți să ne mutăm?

Părinții răspunseră:

- Ne-am săturat de gălăgia și zarva de la oraș.

Fata își spuse în gândul ei că, dacă pleacă la țară unde este spațiu, munți și păduri își poate trăi aventura vieții ei. Își făcu bagajul și adormi cu un gând vesel și pașnic.

A doua zi își privi camera pentru ultima dată și ieși pe pragul ușii pentru totdeauna.

În mașină fata își întrebă tatăl:

- Nu-i așa că mătușa Mimi stă la țară?

- Da, da. De aceea ne vom muta la ea și vom respira aer curat deoarece mătușa ta stă la poalele unei păduri.

Fata era fericită pentru că mătușa locuia lângă o pădure și știa că mătușa îi făcea cele mai bune clătite.

Ajunși acolo, Aira își îmbrățișă mătușa strâns și porni în pădure. Mergând și admirând împrejurimile, văzu un cal rătăcit, alb, care avea o copită rănită. Aira luă câteva mere, o frunză mare pe care o înmuie în apa cristalină a unui râu și cu aceasta înfășură calul și reuși să îi bandajeze copita.

Seara se întoarse acasă și... cu noroc văzu în curtea mătușii Mimi un grajd mic, încă în stare bună. După ce își făcu comod calul în grajdul încălzit își dădu seama că dimineața următoare este ziua ei de naștere și știa exact ce își dorea - să petreacă toată ziua și toată noaptea în pădure.

Dimineața devreme fata își anunță mătușa despre plan și plecă în pădurea răcoroasă cu calul ei pe care l-a numit Firelight. A mers în adâncurile pădurii sărind cu Firelight peste pârâuri limpezi, s-a scăldat în apa răcoroasă și a văzut multe animale frumoase: căprioare,

cerbi, veverițe, cuci, rândunici, privighetori, gaițe, somoni, crapi, peștișori aurii, vulpi, lupi. A fost fugărită chiar și de un râs, dar s-a terminat cu bine și asta a fost excelent.

Adună câteva lemne și liane pe care le transformă într-o cabană mică de înnoptat. Apoi, după ce culese câteva fructe își făcu de cap până ce seara veni condusă de parada de greieri și licurici.

Aira se descălță, își aduse calul lângă ea și puse picioarele în apă și se așeză pe burta lui Firelight urmărind parada micilor insecte nocturne.

Aira intră în micul adăpost împreună cu calul ei, luă cina și se culcă liniștită cu coroana de flori pe care o făcuse dimineață, încă pe cap.

A doua zi plecând spre casă lăsa în urma ei un șir de pietre pentru a-și aminti mereu drumul spre fericire.

Sterea Andreea

comuna Prundu

Al sufletului dor

lângă soba făcută cu nămol,
mama frământă pâine, lin și domol,
miros de grâu și abur cald
se așază pe al nostru asfalt

bunica spune încet din trecut,
de satul din care totul a crescut,
de ierni cu colinde și glas
când timpul își pierdea din ceas

în vatră focul răsună ușor
bunica citește poezii din folclor
cu glasul firav și plin de dor
parcă oprește timpul în zbor

dar acum astea-s doar amintiri de neuitat
dorul arde tot mai tare, neîmpăcat,
bunico, vin să-ți aprind o lumânare
dar tăcerea ta doare mai tare

mamaie... lumânarea tremură în vânt
iar eu am rămas singură pe pământ.

Povești din lut

pe ulița veche cu praf de lumină,
se aud pași rari prin liniștea fină,
casele dorm cu ferestre de lut,
și timpul încet s-a pierdut.

bunicul aprinde jarul în sobă,
iar focul dansează în taină și probă,
îi tremură mâna, dar ochii lui știu
că viața a fost cândva un râu viu

bunica împletește amintiri în cuvânt,
despre ierni grele și cerul cărunț,
despre glasuri ce umpleau satul întreg
și despre oameni ce nu se mai leagă

iar eu ascult, cu sufletul mic,
cum trecutul vorbește încet și delicat,
și simt că în mine, fără să știu,
trăiește un dor ce nu poate fi viu

și când se lasă seara pe satul stingher,
rămân doar povești suspendate în cer,
iar eu port în mine, tăcut și adânc,
tot ce au fost ei... și ce nu mai sunt

Al tradiției folclor

M-am născut și am crescut în Giurgiu, un oraș liniștit de la malul Dunării, unde tradițiile și obiceiurile încă se păstrează din generație în generație. Pentru mine, copilăria înseamnă miros de cozonac cald, seri petrecute la bunici și povești spuse la poartă, în timp ce afară se auzea vântul printre copaci.

Cele mai frumoase amintiri le am de la bunica mea. Ea era omul care știa toate tradițiile și toate superstițiile din bătrâni. Mereu îmi spunea că nu e bine să lași pâinea întoarsă cu fața în jos pe masă, pentru că aduce sărăcie în casă. Dacă mă mânca palma dreaptă, îmi zicea că voi primi bani, iar dacă mă mânca stânga, însemna că voi da bani. Când se rupea un lănișor sau se spărgea o oglindă, bunica făcea imediat semnul crucii și spunea că trebuie să ai grijă în perioada următoare.

De sărbători, casa bunicilor devenea cel mai frumos loc din lume. Înainte de Crăciun, făceam cozonaci și ascultam colinde la radio, iar bunica pregătea totul cu multă grijă. În Ajun mergeam la colindat cu ceilalți copii și ne întorceam acasă cu obraji roșii de frig și buzunarele pline cu nuci, mere și dulciuri. Îmi plăcea enorm atmosfera aceea simplă și caldă, pentru că oamenii parcă erau mai apropiați unii de alții.

Și Paștele era o sărbătoare specială în familia mea. Vopseam ouă roșii, mergeam la biserică în noaptea de Înviere și luam lumină alături de toți oamenii din cartier. Bunica îmi spunea mereu că lumina adusă acasă trebuie păstrată cât mai mult aprinsă, ca să aducă pace și noroc în familie. În Giurgiu încă există oameni care respectă aceste tradiții și cred în ele. Chiar dacă timpul trece și tehnologia schimbă multe lucruri, eu cred că obiceiurile vechi au un farmec aparte. Ele ne leagă de copilărie, de familie și de oamenii pe care îi iubim.

Pentru mine, Giurgiu nu este doar orașul în care trăiesc. Este locul în care am crescut cu povești, cu superstiții spuse la gura sobei și cu dragostea bunicilor care făceau orice zi să pară mai frumoasă.

Teișanu Maria-Ioana

comuna Comana

Giurgiu, sătucul nostru!

Pe malul Dunării, la noi în sătuc
Sunt tradiții dragi ce-n suflet le duc.
Ai noștri buni bunici mereu ne povestesc
Iar oamenii de aici obiceiuri poftesc.

În dragul codru de la Comana, când vara sosește,
Fetele cu mic cu mare pleacă la plimbare.
Cununi din flori de câmp ele împletesc,
Și curtea și casa frumos le împodobesc.

Iar iarna, când omătul se pune pe cărări,
Noi repede plecăm la colindări.
Colinde deosebite cu un an pregătite, din casă în casă să le grăim.
Să facem bucurie oriunde pășim.

Suntem copiii din Giurgiu și ne jucăm de zor,
Dar nu uităm jocurile strămoșilor.
Tradițiile noastre ne plac și le păstrăm,
Și mai departe le dăm, să nu le uităm.

Trifu Maria Nicoleta

comuna Gogoșari

Giurgiu, povești și culori

Giurgiu se întinde ca un vis pe mal,
Dunărea-l străbate cu pași de cristal.
Pădurile vechi și câmpurile cu flori:
Giurgiu e plin de surâsuri și culori.

Pe strada cu piatră un dor se înalță:
Orașul e plin de farmec și ritm
Pe mal poveștile de țes ușor
Iar Giurgiu rămâne un loc de poveste.

În zare păsări se înalță spre cer:
Giurgiu, o lume ce niciodată nu stă în loc
Cu oamenii calzi și visuri mărețe
Giurgiu e o parte din mine.

Comana: O fereastră deschisă spre sufletul județului Giurgiu

Locuiesc într-un colț de țară unde diminețile miros a frunză de stejar și a apă proaspătă, un loc unde istoria nu se învață doar din manuale, ci se simte la fiecare pas pe care îl faci pe ulițele satului sau pe potecile umbroase ale pădurii. Pentru mine, Comana nu este doar o comună din județul Giurgiu; este o stare de spirit, o „insulă” de liniște care păstrează vie identitatea noastră locală și ne ancorează în tradițiile strămoșești. Este un loc unde natura și istoria se împletesc într-un mod unic, creând o atmosferă armonioasă, greu de regăsit în altă parte. Aerul pur, plin de miresmele pădurii și ale apei, pare să aibă o putere vindecătoare, iar liniștea este un balsam pentru suflet. Fiecare răsărit de soare aduce cu el o nouă promisiune de pace și frumusețe, iar apusurile pictează cerul în nuanțe de foc și aur, reflectându-se în apele Neajlovului.

Dacă ar fi să descriu județul Giurgiu unui călător străin, l-aș invita direct aici, în inima Deltei Neajlovului. I-aș arăta cum natura a reușit să creeze un ecosistem de o bogăție incredibilă, unde peste 140 de specii de păsări, printre care stârcul cenușiu, egreta albă, lisița și chiar specii mai rare de rațe sălbatice, își găsesc adăpostul printre nuferii care acoperă luciul apei ca o dantelă vie. Peisajul este spectaculos: oglinzi de apă cristalină, stufărișuri dese și copaci seculari care se reflectă în apă. Este fascinant să vezi cum, la doar câțiva kilometri de agitația urbană, timpul pare să fi stat în loc, iar liniștea este spartă doar de cântecul păsărilor sau de foșnetul frunzelor în bătaia vântului. Această „Deltă a Sudului” este mândria noastră și dovada incontestabilă că județul Giurgiu deține comori naturale care merită protejate cu sfințenie, fiind un punct de reper ecologic și un refugiu pentru biodiversitatea din întreaga regiune. Parcul Natural Comana este un sanctuar unde specii de plante rare și animale sălbatice, conviețuiesc în armonie. Am văzut chiar și o vidră jucându-se în apă, un semn al purității mediului, și am

auzit povestiri despre căprioare și vulpi care își fac apariția la marginea pădurii.

Dar atracția turistică și spirituală a locului nu se rezumă doar la frumusețea naturală. Mănăstirea Comana, ctitorită de domnitorul Vlad Țepeș, veghează asupra noastră ca o cetate a credinței și a istoriei. Când intru în curtea mănăstirii, simt o legătură profundă cu trecutul. Zidurile vechi, biserica impunătoare cu frescele sale pline de culoare și liniștea care domnește aici îmi amintesc de poveștile bunicilor despre oștenii de altădată, despre forfota de la curtea domnească și despre legendele care spun că aici ar fi fost locul de odihnă al voievodului. Fiecare piatră pare să aibă o poveste, fiecare frescă să transmită un mesaj. Această împletire între istorie și mit oferă locului o aură de mister care atrage mii de turiști anual, făcând din județul nostru o destinație culturală de prim rang, unde fiecare colț ascunde o lecție de istorie și spiritualitate. Am stat ore în șir în fața icoanelor vechi, simțind o pace interioară deosebită, și am ascultat cu atenție slujbele religioase, înțelegând mai bine profunzimea credinței.

Tradițiile sunt, de asemenea, o parte esențială a viziunii mele despre județul Giurgiu și despre Comana în special. Chiar dacă trăim în era tehnologiei, la Comana încă mai simțim respectul pentru pământ, pentru munca câmpului și pentru sărbătorile care ne adună pe toți laolaltă.

Îmi amintesc de zilele de sărbătoare, cum ar fi „Sărbătoarea Bujorului”, când satul îmbracă haine de gală, iar bunicii noștri ne povestesc cu drag despre cum se desfășurau horele de altădată, despre jocuri și cântece tradiționale care răsunau în aer. Aceste obiceiuri sunt „rădăcinile” noastre, puntea care ne leagă de înaintași. Fără ele, am fi ca niște frunze purtate de vânt, fără un drum clar, fără identitate. Ele ne definesc și ne dau forța de a merge mai departe, păstrând vie flacăra autenticității. Am participat și eu la serbările câmpenești, unde am gustat din bucatele tradiționale și am învățat să dansez horele strămoșești. Am văzut meșteri populari care creează obiecte unice din lemn, lut sau lână, păstrând vii tehnicile transmise din generație în generație.

În concluzie, județul Giurgiu, prin perla sa, Comana, reprezintă pentru mine echilibrul perfect între natură, istorie și tradiție. Magia acestor

meleaguri atrage ca un magnet atât pe cei născuți pe aceste plaiuri cât și pe turiștii încântați de pitorescul satului giurgiuvean.

Ca tânără generație, consider că datoria noastră este să promovăm aceste locuri unice, să le păstrăm curate și să ducem mai departe mândria de a fi giurgiuveni.

Comana nu este doar o simplă destinație pe hartă, ci inima verde și pulsul viu al unui județ care are încă multe povești de spus celor dispuși să asculte cu atenție. Este o moștenire prețioasă pe care avem datoria să o protejăm și să o transmitem mai departe. Fiecare locuitor al acestui județ are o responsabilitate în a păstra vie această comoară, asigurându-ne că frumusețea și bogăția sa, vor dăinui peste veacuri.

Secretul de sub Podul de Lemn

Era o după-amiază de sâmbătă, una dintre acele zile de vară toride în care soarele pare să topească până și umbrele copacilor din Pădurea Comana. Eu, o fată curioasă de clasa a VI-a, înarmată cu o pălărie de paie și mult entuziasm, mă plimbam pe malul Neajlovului alături de bunicul meu. Bunicul, un om care cunoaște fiecare cotitură a apei și fiecare arbore secular, îmi spunea mereu că județul nostru nu este doar o hartă pe perete, ci un uriaș care doarme și care visează istorii cu voievozi.

Ne-am oprit lângă vechiul pod de lemn. Apa Neajlovului curgea atât de lin, încât părea că timpul însuși stă pe loc să ne asculte. „Vezi tu, nepoto”, mi-a spus el, sprijinindu-se în toiagul său de alun, „județul Giurgiu este o carte deschisă, dar paginile ei trebuie citite cu sufletul. Aici, la Comana, natura și istoria se împletesc ca vița-de-vie. Simți cum aerul e mai curat aici? Cum pădurea parcă te îmbrățișează?” Am inspirat adânc și am simțit cum o liniște profundă mi se așterne pe suflet. Mirosul de pământ reavăn, de iarbă proaspăt cosită și de flori sălbatice era îmbătător. Păsările ciripeau în copaci, creând o simfonie naturală. Pe mal, stufărișul foșnea ușor în adierea vântului, iar rațele sălbatice își făceau apariția ici-colo pe luciul apei. Pe o creangă de salcie, un sticlete își cânta trilurile.

În timp ce bunicul privea spre malul celălalt, unde se întindea o pajiște plină de flori sălbatice – albastrele, maci și margarete – eu m-am aplecat să

culeg un nufăr galben, ale cărui petale străluceau ca niște picături de soare pe luciul apei. Dar, în timp ce întindeam mâna, am zărit ceva sclipind în mărul de lângă pilonul podului. Era un obiect metalic, parțial acoperit de alge și de nămol. Cu multă grijă, am început să-l dezgrop cu un băț uscat. Bunicul s-a apropiat și m-a ajutat să-l scoatem la suprafață. Era o cutie mică de fier, ruginită de vreme și grea de atâta istorie, dar părea sigilată cu grijă.

Inima a început să-mi bată cu putere. „Oare ce poate fi înăuntru?”, am șoptit eu, privind spre bunicul cu ochii mari. „Poate e o comoară a lui Vlad Țepeș! Sau poate ceva lăsat de soldații din marile războaie care au trecut pe aici!” Bunicul a zâmbit înțelept. „Să vedem, nepoate. Obiectele vechi au povești pe care trebuie să le descoperim cu răbdare. Nu te grăbi, timpul e cel mai bun prieten al istoriei.” Am fugit spre casă, nerăbdătoare să desfacem „comoara”. Cu mare greutate, bunicul a reușit să desfășoare balamalele înțepenite și să deschidă capacul. Înăuntru nu am găsit aur sau pietre prețioase, ci ceva mult mai valoros pentru suflet: un set de fotografii vechi, alb-negru, învelite într-o pânză de in, brodată manual, și o scrisoare datată din anul 1920.

Fotografiile înfățișau Comana de acum un secol. Oamenii purtau costume populare superbe, cu ii lucrate cu fir de aur și bărbați cu cămăși albe și pantaloni strâmți. Copiii alergau prin curți, iar femeile stăteau la povești pe prispă. Pe fundal se vedea mănăstirea, mult mai singuratică decât azi, înconjurată de copaci înalți și de câmpuri verzi. Scrisoarea era trimisă de o tânără pe nume Maria către logodnicul ei plecat departe. Ea descria cu atâta dragoste frumusețea locului, vorbea despre „Sărbătoarea Bujorului” și despre cum întreaga comunitate se aduna să celebreze natura. „Draga meu”, scria ea, „azi am fost la câmp pentru seceriș. Soarele arde, dar răsetele fetelor umplu văzduhul. Când ne adunăm cu toții la sfârșitul zilei, simt că aparțin acestui pământ, că suntem o singură familie. Ne cântăm cântecele vechi și dansăm hora până la apus. Mă gândesc la tine și îmi doresc să fii aici să vezi cât de frumos este județul nostru.” Am citit scrisoarea de mai multe ori, imaginându-mi viața Mariei și a celor din satul ei. Mi-am amintit cum bunica îmi povestea despre șezătorile de altădată, unde se coseau ii și se torcea lână. Am simțit o conexiune puternică cu acei oameni, deși trăiseră cu mult timp înaintea mea.

Această descoperire m-a transformat într-un mic detectiv al istoriei locale. Am început să cercetez mai mult despre tradițiile noastre. Am aflat că bujorul de pădure, care crește doar aici, este un simbol al rezistenței și al frumuseții județului nostru. Am mers la Centrul de Meșteșuguri din Comana și am privit cu alți ochi cum se prelucrează stuful și cum se țese la război. Ceea ce înainte mi se părea „vechi” și „demodat”, acum mi se părea „etern” și plin de înțelepciune. Am petrecut ore în șir în muzeul mănăstirii, admirând icoanele vechi și ascultând poveștile despre sfinții care au trecut pe aici. Am stat de vorbă cu părintele, care mi-a explicat semnificația fiecărui simbol de pe pereții bisericii, de la scene biblice la chipuri de sfinți. Am învățat despre viața monahală și despre rolul mănăstirii de-a lungul timpului, ca centru spiritual și cultural. Am aflat că mănăstirea a fost refăcută de mai multe ori de-a lungul istoriei, dar și-a păstrat mereu importanța.

Într-o zi, am decis să merg la Mănăstirea Comana pentru a căuta mai multe răspunsuri. Stând acolo, în liniștea bisericii, am înțeles că atracțiile turistice nu sunt doar niște clădiri frumoase pentru poze pe Instagram. Ele sunt martori tăcuți ai timpului. Turnul clopotniței, zidurile groase, grădinile îngrijite – toate acestea spun povestea unui popor care a știut să rămână demn în fața tuturor furtunilor. Am simțit cum istoria prinde viață în jurul meu. Am explorat și împrejurimile, am mers pe potecile pădurii, am ascultat susurul apei și am admirat bogăția vegetației. Am văzut specii de copaci pe care nu le cunoșteam și am învățat să recunosc câteva plante medicinale, cum ar fi sunătoarea și menta sălbatică. Am observat cum lumina soarelui pătrundea printre frunzele dese ale copacilor, creând jocuri de lumini și umbre pe solul pădurii. Am descoperit chiar și un mic izvor ascuns, unde apa era rece și cristalină, și am stat acolo să ascult doar sunetul naturii.

Povestea mea nu s-a încheiat odată cu găsirea cutiei. Din contră, abia atunci a început. Am decis să creez un mic jurnal de călătorie prin județul Giurgiu, pe care să-l arăt colegilor mei. Le-am povestit despre Delta Neajlovului, unde poți vedea egrete grațioase plutind pe apă, și despre cum, dacă ai noroc, poți auzi foșnetul istoriei printre trestii. Am scris despre drumurile prin satele învecinate, despre câmpurile nesfârșite de grâu și despre cum apusurile colorează cerul în nuanțe de portocaliu și violet. Am

descriu gustul prăjiturilor de casă ale bunicii și bucuria de a alerga prin iarba udă dimineața. Am inclus în jurnal și fragmente din scrisoarea Mariei, pentru a le arăta și altora frumusețea limbajului de altădată. Am adăugat desene cu locurile pe care le-am vizitat și am încercat să redau cât mai fidel atmosfera fiecărui loc. Am scris despre cum am învățat să apreciez liniștea și frumusețea simplă a vieții la țară. Am realizat că fiecare colț al județului Giurgiu are o poveste unică ce merită spusă.

Într-o seară, stând pe prispă cu bunicul și privind stelele care începeau să apară pe cerul întunecat, l-am întrebat:

— Bunicule, de ce crezi că am găsit eu acea cutie?

El a zâmbit înțelept, cu ochii lui albaștri strălucind în lumina lunii.

— Pentru că, draga mea, județul Giurgiu are nevoie de ochi noi, de minți tinere care să vadă dincolo de lucrurile cotidiene și să le prețuiască amintirile. Comana ți-a încredințat un secret pentru că a știut că tu vei avea grijă de el și vei ști să-l povestești mai departe. Fiecare loc are sufletul lui, iar sufletul județului nostru este plin de povești nespuse.

Acum, ori de câte ori trec pe lângă podul de lemn, simt o mândrie imensă. Știu că sub picioarele mele și în jurul meu se află o lume magică, plină de povești nespuse. Tradițiile noastre, de la sărbătoarea bujorului până la horele sătești, sunt forța noastră. Am înțeles că a fi giurgiuvean înseamnă a purta cu mândrie această identitate.

Povestea mea este o invitație pentru toți tinerii care vor să exploreze, să întrebe și să descopere secretele locurilor în care trăiesc. Pentru că, la final, Comana nu este doar o destinație, ci o stare de spirit, o promisiune că povestea județului Giurgiu va fi dusă mai departe prin noi.

Comana m-a învățat că poți călători în jurul lumii, dar nicăieri nu vei găsi un apus mai frumos decât cel care se oglindește în apele Neajlovului. Aceasta este viziunea mea despre județul Giurgiu: un loc unde trecutul și viitorul se întâlnesc într-o îmbrățișare de smarald, un loc care merită să fie iubit, vizitat și, mai ales, povestit mai departe. Este o moștenire prețioasă pe care avem datoria să o protejăm și să o transmitem mai departe, ca un far de autenticitate într-o lume în continuă schimbare.

Comana

Comana este una dintre cele mai frumoase comune din județul Giurgiu și un loc în care natura, istoria și tradițiile se împletesc într-un mod minunat. Așezată la aproximativ 35 de kilometri de București, pe malurile râului Neajlov, această localitate este cunoscută pentru frumusețea peisajelor sale, pentru bogăția florei și faunei, dar și pentru monumentele istorice care amintesc de trecutul glorios al țării noastre.

De fiecare dată când ajungi la Comana, ai impresia că pășești într-o lume liniștită, departe de agitația orașelor. Aerul este curat, păsările cântă în copaci, iar vântul adie ușor printre frunzele pădurii. Aici natura pare că își spune propria poveste, iar fiecare anotimp aduce o frumusețe aparte. Primăvara, câmpiile și pădurile se umplu de verdeață și flori colorate. Vara, razele soarelui se oglindesc în apele liniștite ale Neajlovului. Toamna îmbracă pădurea în nuanțe de galben, portocaliu și roșu, iar iarna, zăpada transformă întreaga așezare într-un peisaj de basm.

Comana este renumită mai ales datorită Parcului Natural Comana, una dintre cele mai importante arii naturale protejate din România. Acest parc ocupă o suprafață foarte mare și adăpostește sute de specii de plante și animale. Tocmai datorită bogăției sale naturale, zona este supranumită „Delta de lângă București”. Asemănarea cu Delta Dunării este dată de întinsele stufărișuri, de lacurile și canalele care formează un habitat ideal pentru numeroase viețuitoare.

Parcul Natural Comana oferă numeroase posibilități de petrecere a timpului liber. Vizitatorii pot face plimbări pe traseele amenajate, pot merge cu bicicleta prin pădure, pot observa păsările din foișoarele speciale sau se pot plimba cu barca pe canalele liniștite ale Neajlovului. Există și un parc de aventură unde copiii și adulții se pot distra în siguranță. Toate aceste activități îi ajută pe oameni să se apropie de natură și să înțeleagă cât de important este să o protejăm.

Pădurea Comana este una dintre cele mai frumoase păduri din sudul României. Copacii înalți oferă umbră și răcoare în zilele călduroase de vară, iar potecile sale îi invită pe vizitatori la plimbări relaxante. În timpul primăverii, pădurea este împodobită cu ghiocei, viorele și alte flori de pădure care colorează covorul verde al naturii. Toamna, frunzele ruginii creează un peisaj spectaculos, iar liniștea locului îi face pe oameni să uite pentru câteva clipe de grijile zilnice.

Comana nu înseamnă doar natură, ci și istorie. Unul dintre cele mai importante monumente ale comunei este Mănăstirea Comana, ctitorită în secolul al XV-lea de voievodul Vlad Țepeș. Acest lăcaș de cult a avut de-a lungul timpului atât rol religios, cât și rol de apărare. Zidurile sale puternice au fost ridicate asemenea unei cetăți pentru a proteja locuitorii din împrejurimi.

Mănăstirea impresionează prin arhitectura sa, prin liniștea pe care o oferă și prin poveștile pe care le păstrează între zidurile sale. Unii istorici consideră că aici s-ar afla locul unde a fost înmormântat Vlad Țepeș, unul dintre cei mai cunoscuți domnitori ai Țării Românești. Acest lucru face ca mănăstirea să fie vizitată anual de numeroși turiști și iubitori ai istoriei.

Comana păstrează și astăzi tradițiile și obiceiurile moștenite de la strămoși. Oamenii sunt gospodari, muncitori și foarte ospitalieri. Ei își întâmpină oaspeții cu zâmbetul pe buze și îi invită să guste din preparatele tradiționale. La marile sărbători religioase se organizează evenimente culturale, iar locuitorii îmbracă frumoase costume populare și cântă melodii specifice zonei. Astfel, tradițiile sunt transmise din generație în generație și nu sunt uitate.

Un alt lucru care face Comana atât de specială este apropierea sa de București. În mai puțin de o oră, locuitorii capitalei pot ajunge într-un loc unde zgomotul mașinilor este înlocuit de cântecul păsărilor, iar clădirile înalte sunt înlocuite de păduri, lacuri și câmpii întinse. Acest lucru transformă comuna într-o destinație ideală pentru excursii și drumeții.

Eu consider că Comana este unul dintre cele mai frumoase locuri din județul Giurgiu. Aici poți învăța să iubești natura, să respecti istoria și să prețuiești tradițiile românești. Fiecare colț al comunei ascunde o poveste, iar

fiecare anotimp îi oferă un farmec aparte. Când te plimbi prin pădure, când privești apele liniștite ale Neajlovului sau când vizitezi vechea mănăstire, simți că timpul trece mai încet și că frumusețea naturii îți umple sufletul de bucurie.

În concluzie, Comana este o adevărată comoară a județului Giurgiu și un loc pe care orice român ar trebui să îl viziteze. Natura spectaculoasă, bogăția speciilor de plante și animale, monumentele istorice, tradițiile păstrate cu sfințenie și oamenii primitivi transformă această comună într-un loc unic. Sunt mândru că o asemenea comoară se află atât de aproape de noi și sper ca tot mai mulți oameni să descopere frumusețea Comanei și să contribuie la păstrarea ei pentru generațiile viitoare.

Comana

Comana este locul drag
Unde turiștii vin cu dor,
Să se bucure de natură
Și de peisajul fermecător.

Parcul Natural Comana
Te îmbie cu frumusețea sa;
Aici timpul parcă zboară,
Iar bucuria nu se va sfârși.

Pădurea pare din povești,
Un loc pe care îl iubești.
Te îndeamnă mereu să zâmbești,
Când pace și frumusețe găsești.

Șezătoarea tradițională românească

Șezătoarea, o tradiție străveche a românilor, reprezintă mult mai mult decât o simplă întâlnire socială. Este un fenomen cultural complex care a contribuit semnificativ la consolidarea comunității și la dezvoltarea spiritului civic în spațiul rural. Acest eseu își propune să exploreze multiplele fațete ale șezătorii, evidențiind rolul său esențial în viața socială, culturală și civică a satelor românești.

Era o întâlnire organizată în serile lungi de toamnă și iarnă, la care participau în special fetele și femeile din comunitate, dar și tinerii din sat. Aceste întâlniri aveau atât un scop practic, cât și unul social și cultural.

Tradiția de adunare a membrilor comunității, când lucrările agricole sunt în repaus, se concretizau prin întâlniri ce aveau loc de obicei în casele sătenilor, unde femeile, în special, se adunau pentru a desfășura diverse activități manuale: torsul lânii, cusutul, împletitul sau confecționarea altor obiecte necesare gospodăriei. În timp ce mâinile erau ocupate cu munca, conversațiile, poveștile și cântecele creau un cadru social vibrant.

Originea șezătorii este strâns legată de necesitatea de a îndeplini sarcinile gospodărești într-un mod eficient și plăcut. Totuși, semnificația acesteia depășește simplul aspect practic. Șezătoarea era, de asemenea, un spațiu pentru schimbul de cunoștințe, tradiții și valori, contribuind la educarea tinerelor generații și la păstrarea identității culturale a comunității.

Unul dintre rolurile fundamentale ale șezătorii a fost acela de a încheia și întări relațiile sociale din cadrul comunității. Într-o societate agrară, interdependența între membrii comunității era crucială pentru supraviețuire și bunăstare. Șezătoarea oferea un context propice pentru întărirea acestor legături prin colaborare și sprijin reciproc.

Comunicarea directă și personală era esențială în șezători. Oamenii împărtășeau experiențe, sfaturi și soluții la problemele cotidiene. Astfel, șezătoarea devenea un forum informal unde se discutau aspecte legate de

viața comunității, de la metode de cultivare a pământului la organizarea sărbătorilor și evenimentelor locale. Această interacțiune constantă și deschisă contribuia la crearea unui sentiment puternic de apartenență și solidaritate. Într-o lume în care fiecare membru al comunității avea un rol clar definit și recunoscut, șezătoarea facilita coeziunea socială și întărirea legăturile interpersonale.

Dincolo de aspectul social și cultural, șezătoarea a avut un impact semnificativ asupra dezvoltării spiritului civic. Prin participarea la aceste adunări, membrii comunității învățau importanța cooperării, a respectului reciproc și a responsabilității civice. Aceste valori, transmise și întărite în cadrul șezătorilor, au avut un rol crucial în formarea unei comunități unite și responsabile.

Un exemplu concret de dezvoltare a spiritului civic prin șezători este implicarea comună în proiecte de interes comunitar. De multe ori, discuțiile din cadrul șezătorilor duceau la inițierea unor acțiuni colective, cum ar fi reparația unui drum, construirea unei fântâni sau organizarea unei sărbători locale. Aceste inițiative nu numai că îmbunătățeau condițiile de viață, dar consolidau și sentimentul de responsabilitate comună față de binele colectiv.

Mai mult, șezătoarea servea ca platformă pentru educație informală. Aici se transmiteau cunoștințe despre tradiții, meșteșuguri, medicină populară și alte aspecte esențiale ale vieții de zi cu zi. Astfel, șezătoarea contribuia la formarea unor cetățeni informați și competenți, capabili să contribuie activ la viața comunității.

În lumea contemporană, unde ritmul vieții și structura socială s-au schimbat radical, șezătoarea tradițională și-a pierdut din relevanța și frecvența de odinioară. Totuși, esența acestei tradiții poate fi regăsită în diverse forme moderne de socializare și colaborare comunitară.

Asociațiile de locatari, grupurile de voluntari, cluburile de meșteșuguri sau chiar platformele online dedicate comunităților locale reprezintă, într-o anumită măsură, continuări ale spiritului șezătorii. Acestea oferă ocazii pentru interacțiune socială, schimb de idei și colaborare în proiecte comune, păstrând astfel vie tradiția implicării civice și a solidarității comunitare.

Șezătoarea la români a fost mult mai mult decât o simplă adunare socială. Ea a jucat un rol esențial în încheierea comunității și în dezvoltarea spiritului civic, fiind un spațiu unde oamenii colaborau, împărtășeau cunoștințe și își consolidau legăturile sociale. Deși tradiția șezătorii s-a estompat în contextul modern, valorile și principiile pe care le-a promovat rămân relevante și astăzi, fiind reflectate în diverse forme contemporane de organizare și colaborare comunitară. În esență, șezătoarea a fost și rămâne un exemplu puternic de cum interacțiunea umană poate construi și menține comunități unite, solidare și responsabile.

Dimensiunea culturală a șezătorii era deosebit de importantă, deoarece aceasta reprezenta un adevărat spațiu de conservare și transmitere a folclorului românesc. În timpul întâlnirilor, bătrânii și femeile mai experimentate spuneau basme, legende și povești populare, iar tinerii învățau cântece tradiționale, ghicitori, proverbe și obiceiuri specifice satului. De exemplu, în multe regiuni ale țării, la șezători se cântau doine și balade populare, iar în preajma sărbătorilor de iarnă se repetau colindele care urmau să fie interpretate de cetele de colindători. Astfel, șezătoarea a contribuit la păstrarea identității culturale românești și la transmiterea patrimoniului spiritual de la o generație la alta.

Zuvelcă Maria-Cristina

comuna Gostinari

Giurgiu

Giurgiu este un județ,
Special, foarte de preț
Și de știre eu vă dau
Ce alte județe n-au.

Când te duci să vizitezi,
Ești uimit nu vrei să crezi
Faptul că județul are,
Multe-atracții uimitoare.

N-ai cum să te plictisești.
Chiar de vrei, e imposibil!
Județul să-l prețuiești
Iar tradiția s-o iubești!